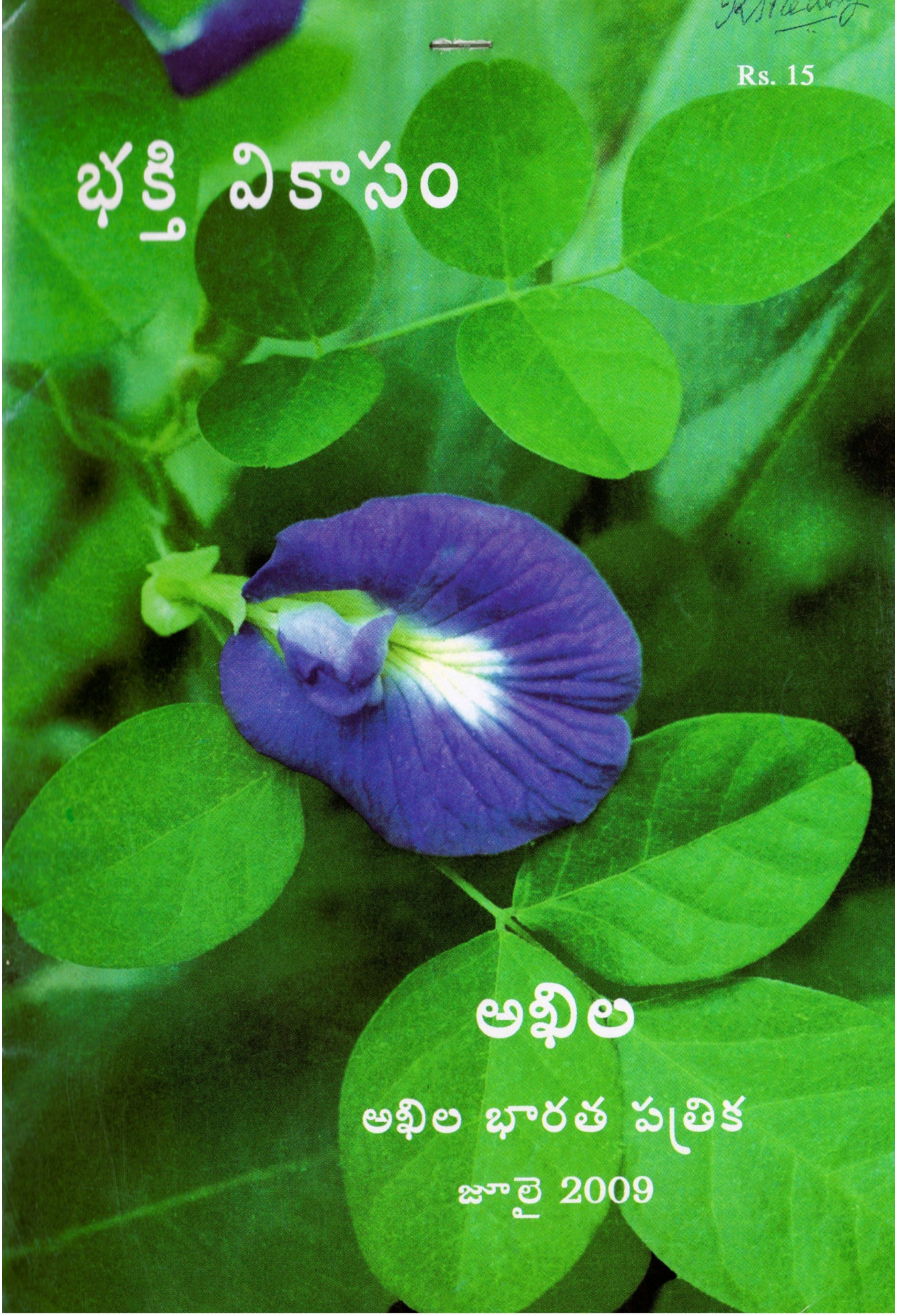
Rs. 15

భక్తి వికాసం

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

జూలై 2009

భక్తి వికాసం

విషయసూచిక

భక్తి అంటే

దైవము

భక్తి వికసనం

అనుబంధం

సంపూర్ణ ఆత్మసమర్పణయే భక్తి

పరమేశ్వరుని యెడల ప్రేమే, భక్తి. అది ఆరాధన. తన సర్వస్వాన్ని దైవానికి సమర్పించటం.

*

భక్తి కర్థం సంపూర్ణ శరణాగతి. ధ్యానము, తపస్సు, ప్రార్థన మంత్రపఠనాదు లన్నిటికీ తప్పనిసరిగా ఇదే లక్ష్యము కావాలి.

*

భగవంతునికి స్వాత్మార్పణమే యథార్థ ప్రేమ. దానికి కోర్కెలు విఘ్నాలు. సంపూర్ణశరణాగతి, పరిపూర్ణహృదయంతో, వినమ్రతతో భక్తిని సమర్పించటం. అందులో షరతులు, నియమనిబంధన లుండవు. అది వ్యాపారం కాదు. అదిస్తే ఇదిస్తాననటం కాదు. కోపతాపాదులు, అసూయాద్వేషాల కందులో తావు లేదు. గర్వాహంకారాలు లేశమాత్రంగానైనా తోపనీని నీ పరిపూర్ణహృదయ సమర్పణం.

*

దీనికి సమాధానంగా జగన్మాత నీకే మిస్తుంది? స్వేచ్ఛగా, నిరాటంకంగా తనకై తాను నిన్ను సమీపిస్తుంది. తన పాదసన్నిధిని నీ కనుగ్రహిస్తుంది. ఇదంతా ఆత్మలోకంలో జరిగే పని. నీ త్రివిధ శరీరాల్లో — భౌతిక, ప్రాణ, మనోమయకోశాల్లో జరుగుతుంది. నీలో ఆధ్యాత్మికశక్తిని నింపుతుంది. నీలోని భౌతికతను క్షుద్రస్వభావాలను ప్రక్షాళించి నీ ప్రకృతిని పూర్ణత వైపు పూర్ణకామన వైపునకు మళ్ళిస్తుంది. నిన్ను ఊర్ధ్వభూమికకు పరిణమింప జేస్తుంది. ఆమె తన ప్రణయ ప్రేమవస్త్రంలో నిన్నాచ్ఛాదిస్తుంది. తన అంకంలోకి ఆకర్షిస్తుంది. నిన్ను దైవోన్ముఖుని చేస్తుంది. నీ చేతు లందుకుని ఆమె నిన్ను భగవంతుని దరికి తీసుకువెడుతుంది.

*

నీవు కోరవలసిందిది. నీ శరీరంలోని ప్రత్యణువు దీనితో నిండిపోవాలి. ఈ భక్తితో స్పందించాలి. దీనికి కాలపరిమితి లేదు – ఎల్లలు లేవు – ఎప్పుడైతే నీలో ఈ భావన జనిస్తుందో అప్పుడు నీకు కాంక్షలు తీరలేదన్న అసంతృప్తి – నిరాశా లేవు. నీవే కనక నిజంగా ఈ భావ స్పందనలో లీనమైపోతే – నీలో అపవిత్రతత, అపరిశుద్ధ

తలకు తావే లేదు. నీ స్వభావమంతా పున్నమి వెన్నెలగా వెలిగిపోతుంది.

నీ ప్రేమలో స్వార్థం — కోరికలు లేకుండా జాగ్రత్త పడు. రావలసిన బహుమానమైన శ్రీమాతృప్రేమ ఫలం లభిస్తుంది. తల్లికి అనుంగుబిడ్డవు కాగలవు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: తుమ్మపూడి కోటేశ్వరరావు

హృదయాత్మల స్థితే భక్తి

భక్తి అనుభూతే కాదు. హృదయమూ, ఆత్మా పొందే స్థితి. ఒక తాదాత్మ్యావస్థ. చైత్యసత్త (Psychic) జాగరూకమై ఉన్మీలనమందితేనే ఇది ప్రవృద్ధమవుతుంది.

*

యదార్థ ప్రతిపత్తిలో గోపికలు అసాధారణ రూపాలు. వారు తీవ్ర ఆధ్యాత్మికావేశసంభరిత స్వరూపాలు. వారి స్థితి అసాధారణ ఉద్వేగంతో జనించిన ప్రేమగా, స్వయంభక్తిజనితమై, ఏ అరమరికలు లేని, నిష్కకపట సమర్పణగా పరిణమించినది. అది పొందినవారు తారతమ్యాల నధిగమించి ఇతరాన్వేషణలైన జ్ఞానం, ప్రతిపాద్య సమర్థత, పాండితీప్రకర్ష, బాహ్యశుచి మొదలైన వాటికి అతీతంగా సులభంగా కృష్ణుని వెన్నంటి చేరుకోగలరు. నాకు తెలిసిన గోపిక సంకేతార్థ మిదే. ఇంకా చాలా సార్థక సూచనలున్నా, ఇదే అనేకంలో ఏకైకమైనది. దానికదే సాటి.

— శ్రీఅరవిందులు

*

రాధ వినతి

ఓ ప్రభూ, మొదటి చూపులోనే నిన్నే నా ప్రభువుగా, ప్రధాన దైవంగా గుర్తించాను. నా సమర్పణ నంగీకరింపుమోయీ!

*

నా భావాలూ, చింతనలూ, ఆవేశకావేశాలూ, జీవనచేష్టలూ, హృదయప్రవృత్తులూ, ఉద్వేగాలూ, కదలికలూ, ఆ పై శరీరంలోని ప్రతి అణువూ ప్రతి రక్తబిందువూ

అన్నీ నీవే అయి ఉన్నావు.

ఏ కొంచెం దాపరికమూ లేక, నేను పూర్ణంగా నాలోని అంతటా నీవై నిండి, నీదేమైనది. నాది అంతా నీదే. నీ సంకల్పమే నా ఉనికి. జీవించినా మరణించినా, సుఖమైనా దుఃఖమైనా, సంతోషం గలిగినా బాధ కలిగినా ఏది నీవు తలచి నా కను గ్రహిస్తే అదే నాకు సర్వస్వం.

నీ విచ్చే ప్రతి కానుకా నాకు దివ్యమైన పరాత్పర వితరణగా సత్కారమై సంపన్నమౌతుంది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: టి.యస్. రామచంద్రరావు

భక్తి, హృదయము, జీవాత్మకు సంబంధించినది

హృదయం, జీవాత్మలకు సంబంధిత స్థితి, భక్తి. అనుభూతిపూర్వకమైనది కాదు. మేల్కొన్న చైత్యపురుషసత్త ప్రస్ఫుటమైనపుడు ఈ పరిస్థితి వస్తుంది.

*

భక్తిమార్గంలో దేవతార్చన మొట్టమొదటి మెట్టు మాత్రమే. బాహ్య అర్చన, అంతరంగ ఆరాధనగా మారినపుడు వాస్తవమైన భక్తి ఆరంభమవుతుంది. తీవ్ర దివ్య ప్రేమగా అది ప్రగాఢమవుతుంది. దివ్యానురాగానుబంధానికది తీసుకుపోతుంది. సన్నిహితానందం, దివ్యబ్రహ్మానంద సమైక్యత లోనికి సాగిపోతుంది.

*

సరియైన అర్థంలో చెప్పాలంటే గోపికలు, అసాధారణ వ్యక్తులు. ఆధ్యాత్మిక గాఢావేశానికి వారు నిర్దిష్టరూపాలు. ప్రేమానురక్తిలోను, భక్తిలోను పరిపూర్ణ ఆత్మార్పణలోను వాళ్ల వ్యక్తిత్వం అసాధారణం. ఇలాటివారు మిగిలిన విషయాలలో — శక్తిసామర్థ్యాలలో, పాండితీప్రకర్షలలో, బాహ్య ఆచారవ్యవహారాలలో వారి స్థాయి ఎంత నిరాడంబరమైనది, తక్కువది అయినా, వారు కృష్ణునికి అనుచరులుగా ఆయనకు సన్నిహితులుగా ఉంటారు. నా అభిప్రాయంలో గోపికలు అందుకు ప్రతీకలు. ఇంకా యితరమైన వెన్నో ప్రాధాన్యతలు ఉన్నాయనుకోండి! వాటన్నింటిలో

ఇది ఒకటి.

ప్రధానంగా, నిజమైన దివ్యప్రేమ, స్వాభావికంగా, ఆధ్యాత్మికము, చైత్యపురుష సంబంధితము. ఆత్మార్పణకు, ప్రేమకు, ఆరాధనకు సమైక్యతకు సత్వంయొక్క అంతరంతరాలలో మూలకంగా కావల్సినది చైత్యపురుష (మెలకువ). దీనిని సంతృప్తిపర్చేది దైవము మాత్రమే. దివ్యానంత సర్వోన్నత సత్వంతో సమైక్యతకు, సంసర్గానికి — వీటన్నిటి ఉనికికి మౌలికంగా ఆవశ్యకమైనది ఆధ్యాత్మిక తత్వం. మౌలికమైన ఆధ్యాత్మికతత్వము, దివ్యానందము నాణేనికి బొమ్మ బొరుసు. మనోప్రాణిక దేహాలు ఈ ప్రేమకు ఆధారాలు. ప్రేమను స్వీకరించేవీ అవే. అవి తమ పరిపూర్ణతనెప్పుడు సిద్ధింపచేసుకుంటాయంటే, సత్వంయొక్క ఆధ్యాత్మిక, చైత్యపురుష మూలకాలతో సామరస్యం కలిగి, తిరిగి అవి పునరాకృతి దాల్చినపుడే (రూపాంతరీకరణ చెందినపుడే). అపుడిక నిమ్న అహంయొక్క అవసరాలకి ప్రాధాన్యత ఉండదు.

*

ఇక్కడ అపార్థాలకు తావివ్వకుండా ఒకటి రెండు విషయాలు ముచ్చటించాలి. మొదటిది — నేను మాట్లాడే దివ్యప్రేమ చైత్యపురుషప్రేమ మాత్రమే కాదు. ప్రాణికము, ప్రాణికభౌతికములతో కూడిన సత్వాని కంతటికి సంబంధించిన ప్రేమ. ఇవన్నీ ఆత్మార్పణకు సమర్థమైనవే. ప్రాణికప్రేమ — అంటే — అది తన కామనను సంతృప్తిపరచమని బలవంతపెట్టేదని అనుకోవటం పొరపాటు. అలాగే, (రెండో విషయం) తాను ప్రేమించేదాని నుంచి దూరంగా వైదొలగిపోవటము కూడా కాదు. అనుబంధాన్ని వదల్చుకుని పోవటమూ కాదు. స్వభావంలో మిగిలిన ఇతర భాగాలవలెనే ప్రాణికము కూడ ఏ నిర్బంధం లేకుండా ఆత్మార్పణ కావించుకోగలిగేదిగా ఉండాలి. శరీరము, ప్రాణికము — రెండూ — సక్రమమార్గంలో, నిరహంకారంగా వాస్తవమైన ప్రేమమార్గంలో తమకు తాముగా సమర్పణ కావించుకోవలసినవే.

*

దివ్య శక్తి, ఆవేశాలతో కూడిన ఆత్మానందము ప్రేమ. ప్రేమ లేకుండా అనంతత్వపు తన్మయత్వంతో కూడిన ప్రశాంతత, దివ్యానందంతో సంలీనమైన నిశ్శబ్దం పొందవచ్చు. కాని సమృద్ధమైన పరిపూర్ణతతో కూడిన, దానియొక్క సమగ్ర ప్రగాఢతయొక్క అనుభూతి అందదు. విభజన, వేర్పాటుధోరణి వల్ల పొందే క్లేశం నుంచి పరిపూర్ణ సమైక్యతానందంలోకి ప్రేమ తీసుకుపోతుంది. సమైక్యతలో పొందే ఆనం

దాన్ని కోల్పోకుండా ఉండటమే జీవాత్మకు పరమోన్నత ఆవిష్కారం. విశ్వజీవనం ఆ లక్ష్యసాధన కోసమే. ఇది ఒక సుదీర్ఘ మైన సన్నాహం.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

కృతజ్ఞత వినా భక్తి అసంపూర్ణం

భక్తి ననుసరిస్తూ సర్వదా మరొక మానసిక ప్రేరణ కూడా తప్పక ఉండాలి. అటువంటి కృతజ్ఞతా జ్ఞానమే దైవ అస్తిత్వాన్ని తెలుపుతుంది. అద్భుతమైన కృతజ్ఞతా భావన నిజంగా నిన్ను మహోన్నతమైన పరమ ఆనందముతో నింపుతుంది. నిజానికి అదే దైవ అస్తిత్వము. విశ్వములో 'ఇదీ' అని తెలియనిది ఏదో ఉంది. అది దైవం. అది మనము చూపే రాక్షసత్వము కాదు. అచట దైవం ఉన్నాడు. అదే దైవం యొక్క ఉనికి. అనుక్షణం చాలా అల్ప మైన దానితో కూడా నిన్ను ప్రత్యక్షంగానో, పరోక్షంగానో దైవం యొక్క మహోన్నతమైన భావంతో కలుపుతుంది. వ్యక్తి హృదయం చాలా తీవ్రమైన ఒక అద్భుతమైన పరమానందముతో నిండిపోతుంది. సర్వములో అటువంటి కృతజ్ఞతా భావాన్ని చవిచూచుట ఆహ్లాదమే.

కృతజ్ఞత కలిగించే ఆనందానికి మించిన ఆనందము మరొకటి లేదు. ఒక పక్షి గానం వినడంలోను, ఒక అందమైన పుష్పాన్ని చూచుటలోనూ, చంటిబిడ్డను చూచుటలోనూ, ఔదార్యముకల ఒక చిన్న చర్యను గమనించుటలోనూ, మధురవాక్యాలను చదువుటలోనూ, సూర్యాస్తమయాన్ని వీక్షించుటలోనూ, ఇటువంటి వాటిలో వేటిలో నైనా అనూహ్యముగా ఈ పరమానంద పారవశ్యం నిన్ను కమ్ముకుంటుంది. ఇటువంటి భావోద్రేకము నిజానికి చాలా లోతైనదై, తీవ్రమైనదై ఈ ప్రపంచంలో దైవాన్ని వ్యక్తం చేస్తుంది. ఈ ప్రపంచం వెనుక తెలియని శక్తి ఏదో ఉంది. అదే దైవం.

కావున కృతజ్ఞతలేని భక్తి పూర్తిగా అసంపూర్ణమైనదిగా నేను కనుగొన్నాను. కృతజ్ఞత భక్తితో కూడి ఉండాలి.

*

సర్వ అహంకార అంధకారాలన్నీ అంతరింపచేయుట మన హృదయములో కృత

జ్ఞతాభరితమైన స్వచ్ఛమైన జ్వాల వెచ్చగా మధురంగా కాంతివంతముగా సర్వదా తప్పక జ్వలించాలి. సాధకుని అతని లక్ష్యం దిశగా నడిపించే పరమాత్ముని కృపకై ఈ కృతజ్ఞతోద్వేగాలు తీవ్రమైన కొలది దైవకృప కార్యక్రమాన్ని గమనించి దానికి కృతజ్ఞతాభావనతో ఉండిన ఎడల యోగమార్గ దూరము తగ్గిపోతుంది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: త్రివేణి సిద్దులగారి

ఎవరొహో...!

సమస్త విశ్వాన్ని, సకల విశ్వచైతన్యాన్నీ వాసుదేవ చైతన్యంగా, జగద్గురువైన శ్రీకృష్ణుని ఆవాసంగా అనువదించుకొని అనుభూతి స్రవంతులలో ఓలలాడారు శ్రీఅరవిందులు ఆలిపూరు జైలులో. ఆ పద్మనయనముల దొర కనిపించి, వెన్నుద ట్టి గీతాసారాన్ని విశదీకరించి విశ్వవేదనలు దీర్చు ప్రణాళిక రేఖాచిత్రాన్ని అందిం చగా పులకాంకితులైన శ్రీఅరవిందులు తొమ్మిదడుగుల పొడవు, ఐదు లేక ఆరడుగుల వెడల్పుగల కిటికీలు లేని ఇరుకైన జైలుగదిలో, వైదగ్ధ్య, వైవిధ్య, వైచిత్ర్య విశ్వవిలా సాన్ని సాంతంగా వీక్షించారు. ఆ విశ్వాంతరంగ నైర్మల్యానికీ, సౌందర్యానికీ, సౌజన్యానికీ అచ్చెరువందారు. ఆ విశ్వశిల్పి ఉలిడెందాన్ని ఆపోసన పట్టారు. ఆ విశ్వ చిత్రకారుని కుంచె పోహళింపుల నాకళింపు చేసుకొన్నారు. ఎవరొహో! నీవని ఆ విశ్వప్రణాళికా ద్రష్టను వీక్షించడానికి యోగీశ్వరేశ్వరుని తేజోరూపాన్ని "Who" అన్న కవితలో నిబద్ధించారు.

ఎవరొహో! మేఘరహిత నింగినీలిమలో, అడవి ఆకు పచ్చదనంలో
అరుణారుణిమ తేజో ఓజస్సులలదిన చిత్రకారుడు!
శూన్య గగన గర్భంలో నిశ్చలంగా నిదురిస్తున్న మారుతతరంగాలను
మేల్కొలిపి ఉసురు సురని విసరమన్న దెవ్వరు!

దివ్యప్రకృతిహృదయ కుహరంలో తన గుండెను చేజార్చుకున్నాడు.
అతడు మెదడుకు మూలధారం, తలపులకు పునాది తత్వానికి అనాది;
వికసిత పూల్మేల్బంతి హృదయంలో పడుగు పేకలలా అల్లుకుపోయాడు
తళతళ లాడే ఉజ్వల తారల వలలో పట్టుబడిపోయాడు.

మగవాని మేటి మగటిమిలో మగువ మనోజ్ఞతలో
నూనూగు మీసాల హాసంలో, సిగ్గరి చిన్నారి బుగ్గలో
జీవుడిని దేవుడి కక్ష్యలో పల్టీలు కొట్టించిన చేయి,
కురులను సరిచేయ వెచ్చిస్తున్నది తన టక్కరితనాన్నంతా.

ఇవి అన్నియూ ఆయన కార్యములు, ఆయన ముసుగుతెరలు, ఆయన నీడలు;
సరే. అలాగయితే ఆయ నెక్కడున్నాడు? ఏ పేరుతో పిలువబడుతున్నాడు?
ఆయన విధాతయా? విష్ణువా? నరుడా? నారియా?
దేహియా? విదేహియా? జతగాడా? ఒంటరివాడా?

అత్యుజ్వలమైన నీలిమేఘశ్యామ బాలకునిపై మక్కువ మాకు
ఆచ్ఛాదనలేని ఓ ఉగ్ర భయంకర స్త్రీ కొలువు మాకు
హిమ వన్నగ సానువులపై కొలువుదీరిన ఆరోచనా యోచనునిగా చూసాం,
ఆయన గోళాలలో కార్యనిమగ్నుడై ఉండటం గమనించాం.

సమస్త విశ్వానికీ ఆయన కేళీవిలాస లాలసలను చాటుదాం మనం,
చిత్రహింసల పెనుబాధల, ఇంద్రియోద్వేగాల పారవశ్యత పొందాడు,
మన క్షేదాలకు, మోదమొంది, దుఃఖపెడతాడు మనలను
తదుపరి తన దివ్యానంద సౌందర్యాలలో మరలా ప్రలోభపెట్టి బుజ్జగిస్తాడు.

సంగీతమంతా ఆయన ప్రమోదహాస ఝురుల రవళి,
సౌందర్యమంతా ఆయన భావావేశపూర్ణ పరమానందం;

మన బ్రతుకులు ఆయన యెదసవ్వడులు, మంగళానంద పారవశ్యం మనకు
రాధాకృష్ణుల పరిణయం, మన జీవితం వారి అధరాల మధుర సంగమం.

కొమ్ము బాకాల బృందసంగీతధ్వనుల బిగువతడు, బలమతడు
రథంలో తిరుగుతాడు, ఈటెలతో ఆడుతాడు:
కష్టం లేకుండా కడతేరుస్తాడు కడుదయామయు డతడు.
అతడీ విశ్వం కొరకు యుగాంతం వరకూ అవిశ్రాంతంగా పోరాడుతాడు.

అనంత లోకాల సర్వవ్యాప్తిలో, కాలకడలి అలల సుడులలో
మాటల కందక, మహిమాన్వితంగా గంభీరంగా, విశుద్ధంగా
తత్వవిదు లందుకొన్న దివ్యజ్ఞానానంత శిఖరాల కావల
తన నాశరహిత క్షేత్రాలలో కొలువై వున్నాడు గద్దెపై.

మానవుని నియంత్రించేవాడూ అనంతంగా ప్రేమించేవాడూ, ఒకడే
అతడు మనలోనే ఉన్నాడు, కను విప్పగలిగితే కనిపిస్తాడు
లౌకికసుఖాడంబరంలో, అహంకారంలో అంధులమయ్యాం మనం.
మనల్ని మనం ప్రేమించుకొనే భావనలో బందీలయ్యాం మనం.

అవినాశుడూ సనాతనుడూనైన రవితేజమతడు
నడిరేయిలోని కతని నీడ విసరివేయబడుతుంది
అజ్ఞానావృత అంధకారం, చీకటిలో కూరుకుపోయిన వేళ
అచటత డుంటాడు, బ్రహ్మాండంగా ఏకైకుడిగా ఆశీనుడై

ఆంగ్లమూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: అన్నవరం ఆదిశేషయ్య

పైకి అగుపించేవాటి వెనుక ఉన్న వాస్తవం

ఈ విశ్వమంతటా బాహ్యంగా అగుపించేవాటి వెనుక శాశ్వతము ఒక్కటే సత్యము (ఏకం సత్) అయిన దివ్యచేతన, దివ్యసత్వము, దివ్యాత్మ ఉన్నది. ఈ దివ్యవాస్తవము యొక్క ఉనికి నాధారం చేసుకునే, సనాతన భారతీయ మహర్షుల చింతనా స్రవంతి సాగింది. శ్రీఅరవిందుల తత్వచింతన కూడా ఇక్కడినుంచే ఆరంభమవుతుంది. సర్వప్రాణులు ఆ ఒక్కటే అయిన దివ్య పరమాత్మలో సమైక్యం కాబడి ఉన్నాయి. అయినప్పటికీ, ఒక రకమైన వేర్పాటు చైతన్యధోరణిలో, మనో, ప్రాణిక, దేహాలలోని దివ్యాత్మ, దివ్య అస్తిత్వముల యొక్క ఉనికి నెరుగక, సమైక్యతను గుర్తించక, విడివిడిగా, వేర్పాటు చేతనలోనే జీవులుంటున్నారు.

...

దైవం అనేది, సిద్ధాంతపరమైన, ఆచరణకు అందని ఒక ఆదర్శం కాదు — లేదా — కాలాతీత అపార స్వచ్ఛ సాపేక్ష ప్రాధాన్యతా సిద్ధాంతమూ కాదు. విశ్వము యొక్క అస్తిత్వాని కంతటికీ మౌలికమైనది దైవము. అయితే, ఈ అస్తిత్వము సచ్చైతన్యమైనది, ఆనందమయమైనది. ఇవి లేకుండా అస్తిత్వము లేదు. పైగా, ఆ అస్తిత్వము స్వీయచైతన్య, ఆనందాల యెరుక గలిగి ఉన్నది. దానినే మనం a divine infinite Person — పురుష అని పిలుస్తాం. ఇంతకు మించి, చైతన్యమంతా ఆ దివ్యశక్తినే సూచిస్తుంది. all consciousness implies power, Shakti దివ్యచేతనాసత్వము ఉన్నచోట అనంతదివ్యశక్తి ఉంటుంది. విశ్వములో, సర్వ ప్రాణుల మనుగడకూ ఆధారం ఆ దివ్యశక్తియే. సర్వజీవులూ నివసించేది దివ్యసత్వము వల్లనే. సర్వజీవులయొక్క రూపురేఖావిలాసాలు సర్వజీవనివాసియైన వాసుదేవుని యొక్క ముఖారవింద విన్యాసాలే. All things are the faces of God. బుద్ధి, క్రియ, భావన, ప్రేమ — ఆయన నుంచే వెలువడి ముందుకు సాగుతాయి. ఆయన లోనికే తిరికి నిష్క్రమిస్తాయి. వాటి ఉనికికి, ఫలితాలన్నిటికీ, ఆధారము, నిగూఢ లక్ష్యము ఆయనయే. ఈ దివ్యత్వము కోసం, దివ్యపురుషుని కోసం, సమగ్రయోగంలో దివ్యభక్తి పొంగింపబడి ఉద్ధరింపబడుతుంది. పరిపూర్ణ సమైక్యతా పారవశ్యంలో అతీతుడైన సర్వేశ్వరుని అన్వేషిస్తుంది. ఇది వైశ్వానికం universal. సర్వజీవుల లోను, ప్రతి సందర్శనంలోను విశ్వజనీనమైన ప్రేమానందాలతో అనంతగుణ సంప

న్నదైన సర్వేశ్వరుని అన్వేషణ కొనసాగుతుంది. వ్యక్తికి, వ్యక్తికి మధ్య ప్రేమ ఉత్పన్నమవుతుంది. మానవానుబంధాలు వ్యక్తిగతంగా, సమిష్టిగా సుసంపన్నమవుతాయి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

దైవానికి చెందిన మూడు అంశాలు

దైవంలో మనకు మూడు అంశాలు కన్పిస్తాయి:

1. సకల జీవులకు, సకల భూత అంతర్నివాసిగా ఉండి, అంతటినీ, తన నుండి వెలువరించే విశ్వాత్మ మరియు విశ్వపురుషుడు. అయితే ఇప్పటికిపుడు మాత్రం అంతా అజ్ఞానపరమైన ఆవిష్కరణగానే వున్నది.
2. ఆ దైవమే మన ఆత్మ, మన ప్రభువు. ఎప్పటికపుడు అతని సంకల్పాలను గ్రహిస్తూ, ఆ సేవలోనే మన ప్రతి కదలికనూ వ్యక్తం జేస్తూ, అందుకనుగుణంగా జీవించాలి మనం. అపుడే మనం అజ్ఞానం నుండి బయటపడి ఆ వెలుగుదిశగా పురోగమించగలం.
3. ఆ దైవమే సకలానికీ అతీతం, ఆధారం; ఆనందం మరియు ప్రకాశం; దివ్య జ్ఞానం మరియు శక్తి. ఆ మహోన్నత ఉనికి వేపుగా, ఆ మహర్జ్యోతి దిశగా, అనుక్షణం ఎదుగుతూ ఆ నిజతత్వాన్ని కిందికి మన భౌతికజీవితాలలోకి, చేతనలోకి క్రమక్రమంగా తీసుకురావాలి.

మన సాధారణ స్వభావంలో, అజ్ఞానంతోనే ఉంటూ మనం దైవాన్ని కనుగొనలేము. ఈ మన స్వాభావిక, సాధారణ శక్తులన్నీ అదివ్యమైనవే (undivine). ఏలన ఆ దైవాన్ని మన కోరికలు, అహంకారం ఒక ముసుగులాగా కప్పివుండడం చేత, మనకు ఆ దైవం తెరల మాటునే తెలియకుండా వుండిపోయింది. దైవంతో కూడిన ప్రగాఢమైన చేతనలో ఉండాలనుకుంటే మనలో దివ్యశక్తి క్రియాశీలంగా వుంటూ, మన చేతనను దివ్యప్రకృతిగా మార్చాలనుకుంటే మనం ఈ నిమ్నప్రకృతి నుండి బయటపడక తప్పదు.

దైవం పట్ల ఈ భావంతో మన జీవనగమనం ప్రారంభమైనపుడు, మన చేతన ఇందుకు ఉన్మీలనమై ఉండి ఉన్నప్పుడు, మనం వాంఛించే నిజమైన సిద్ధి లభిస్తుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

స్వేచ్ఛానువాదం: కొంగర భాస్కరరావు

దైవం గురించిన సమగ్రభావన

దైవంయొక్క సమగ్ర స్వరూపభావనతోనే సమగ్రయోగాన్ని సాధన చేసే ప్రయత్నం చేయాలి. పరిధులు లేని ఆ దైవాన్ని తెలుసుకుందుకు చేసే మొట్టమొదటి ప్రయత్నం, సంకుచిత పరిమితులు లేని, సాధనాయోగ్యమైన హృదయంలో, ఒక గొప్ప విస్తృత ఆకాంక్షను కలిగి ఉండడం. అది మొదటి మెట్టు. మతపరమైన విభజనతో పాటు, తత్త్వపరమైన ఏకపక్ష సిద్ధాంతాలని కూడా మనం వదలివేయాలి. అవ్యక్తుడు, అనిర్వచనీయుడైన సర్వేశ్వరుని ఒకే మానసిక ఆధారసూత్రంలో బిగించి పరిమితం చేయకూడదు. సృష్టి సర్వాన్ని తన కౌగిలిలో ఇముడ్చుకునే ఆ సహజవ్యాప్తస్థితిని తెలుసుకుంటూ, అన్నింటిని అధిగమించే ఆ ఎల్లలు లేని అనంతానికి జాగృతమై ఉండడమే ఈ యోగాన్ని నడిపించే చైతన్యవంతమై, గమనశీలమైన భావన, ప్రేరణ కలిగించే సంవేదన ... దీనితోనే మన యోగం ప్రారంభింపడగలగాలి. స్వేచ్ఛాయుతము, సర్వశక్తిమంతము, పరిపూర్ణము, దివ్యానందకరము అయిన ఆ ఏకైకునితో దివ్య ఏకత్వ దిశగానే మన దృష్టి సారించాలి. సర్వవ్యాప్త సృష్టికి మూలమై, సర్వజీవుల ఉనికికి అనుకూలమై, అందరిలో తానుగా, తన్ను అందరి లో నిలుపుకున్న ఆ ఏకైక సత్యం, ఆ ఏకమే — అనేకమైన ఆ శాశ్వతత్వం మీదే ఉండాలి. ఆ ఏకైకునిలోనే అన్ని సత్యములు సంచలితమై ఉండి, మనుగడ సాగిస్తాయి. ఆ ఏకైకుని ద్వారానే అందరు సమైక్యం కాగలిగి ఒకరై ఉంటారు. అందరికి జీవనాధారమై, సర్వజీవులకు ఆధారభూతమై, సర్వ ప్రపంచాన్ని పాలించె, ఆ ఏకైక సర్వవ్యాప్త సత్యాన్ని... ఒక్కటిగా గుర్తించి, ఆ సమగ్రరూపాన్ని భావించి, విశ్వంలోని అణువణువులోను, ఆ ఏకత్వంతో, విభజనలేని ఐక్యతను సాధించడమే ఈ యోగ

లక్ష్యం. ఈ అనంతుడు ఏకకాలంలోనే రూపరహితమైన సర్వవ్యాప్త ఆత్మగానూ, వ్యక్తరూపంలో ఆత్మను స్పర్శించే ఓ అద్భుతశక్తిగానూ ప్రకటితమయయే అనంతసత్యంగాను తెలియబడతాడు. అపరిచ్ఛిన్నమైన అనంతంయొక్క విచ్ఛిన్న రూపాలే ఈ అనంతకోటి జీవరాసులు. పగిలిన అద్దంలోని ప్రతిబింబాలవలె, సర్వత్రా అతని రూపాలే వ్యాపించి ఉన్నాయి. అదే ఏకము — అనేకంగా ప్రకటించబడటం. ఈ సృష్టిలోని దివ్యమైనవి, దివ్యము కానివి రెండూ ఆ ఒకే ఒక సత్యానికి సంబంధించినవే. నామరూపరహితుడు ఎందుకంటె ఆతడు మనకు అనంత అస్తిత్వంగా, చైతన్యంగా, ఆనందంగా తెలుసుకోబడతాడు. అతడే అంతటికి మూలమై, సర్వ సృష్టికి ఆధారభూతమై ప్రాణదాతగా... మన ఈ భౌతికతత్వంలోని ఈ సత్తాలో, మనసులో, ప్రాణంలో, శరీరంలో... అతడే ఆత్మగా, పదార్థంగానూ ఉన్న ఏకైక సత్యం. అలాంటి సర్వవ్యాపక సర్వసమన్విత ఏకైక శక్తిని సమగ్రరూపంలో తెలుసుకోవడమంటె, ఏ పార్శ్వాన్ని వదలని సమగ్ర సత్యదర్శనాన్ని ఈ దృశ్యప్రపంచంలోనే, అనుభవాల ద్వారానే సాధ్యమౌతుంది. ఏకాగ్రతతో మనం అతడిని యోచన చేసినపుడు అతని ఉనికిని ఒక మేధాపరమైన విషయంగా తీసుకునే ప్రమాదం ఉంది. లేదా అతడిని అమూర్తత్వంగానూ భావించకూడదు. అందుకే తార్కికమైన ఆవశ్యకత ఏమిటంటె: లోచూపున్న ఆలోచన కావాలి; ఆ సచ్చిదానంద స్వరూపాన్ని మనం చూసే ప్రతి జీవిలో కొలువైన ఉనికిగా, మనలోని అంతరాత్మగా, అతడిని వీక్షిస్తూ, మన సర్వ కదలికల్ని అతనికి సంపూర్ణంగా సమర్పించాలి. ఆ సచ్చిదానంద స్వరూపుడే ఈ విశ్వస్థితులకు ఆధారం ఈ సర్వజీవులకు అతడే మూలం, అతడే ఈ జగదానందకారకుడు. ఆ ఆనందమే ఈ సృష్టిలోని సమస్త విషయాలను నడిపిస్తూ, వాటిని అధిగమించిన ఆ సత్యస్వరూపం. అతడే ఒక అనంత చైతన్యశక్తిగా, సర్వచైతన్యాలను, అనన్యరూపాలను, వాటి కదలికలను నడిపిస్తాడు. సర్వజీవుల్లో సజీవంగా, సత్వంగా, ఆనందంగా విలసిల్లే ఏకైక పరమాత్మ స్వరూపం. ఆద్యంతాలు లేని ఆతని అస్తిత్వం, ఈ సకల జీవుల క్రియాకలాపాలను భరించే విశ్వరూపం. ఆతని సంకల్పం పరిణామం వైపు మనల్ని నడిపిస్తూ, ఇంకా వ్యక్తం కాని, ఖచ్చితమైన అనంత సంభావ్యతలను నిజం చేస్తుంది. అతని కోసం మన సర్వశక్తుల్ని ప్రోదిచేసుకుని మన హృదయంలో అతడినే మన ప్రియతముడిగా, మన సార్వభౌమునిగా ప్రతిష్ఠించుకోవాలి. అతని కోసమే మన హృదయం స్పందిం

చాలి. ఆతని విశ్వప్రేమలోని మాధుర్యంలో సంచరించి, ఆ ఆనంద సముద్రంలో నడయాడాలి. ఎందుకంటె ఆత్మకు సహకరించినపుడు అతడు లోలోపలే ఆనందప డూతూ ఉంటాడు. అతడే మన అహం చేసే తప్పులు సహించి, అనుభవాలకు సహకరించి, జీవనయానంలో ఎన్నడూ చేయి విడువక, మన కష్టాలు, కన్నీళ్ళు, విచారం, అంతమయ్యేవరకు ఈ బ్రతుక్కి ఆధారంగా ఉంటాడు. అతని ప్రేమ అనంతమైనది. అది అనంత విశ్వప్రేమికుని దివ్యానంద ప్రేమసముద్రం. అంతు లేని వైభవం. ఆ ప్రేమ అన్ని విషయాలను, వారి వారి మార్గాలను, తన వైపు తిప్పుకుని, మన లక్ష్యాన్ని మెరుగుపరచి, నడిపించి, చివరకు ఆ దివ్యచైతన్య మహాసాగరంలో సంగమింపచేస్తుంది. అదే ఏకైక శక్తియొక్క లక్ష్యం. అదే సచ్చి దానందస్వరూపం యొక్క నిజతత్వం. ఆ అదృశ్యశక్తి ఏదైతే నడిపించి, మనల్ని పరిపూర్ణం చేస్తుందో, ఆ శాశ్వత సత్యం పైనే మన చెదరని సంకల్పాన్ని నిలుపు కోవాలి. రూపరహితంగా ఉన్నప్పుడు ఆ చోదకశక్తి స్వయంప్రకాశమైన జ్ఞానంగా సర్వఫలితాలను తనలోనే నింపుకొని, ప్రశాంతంగా తన కార్యం సాధించేవరకు పనిచేస్తుంది. రూపధారణలో వ్యక్తమైనపుడు అతడే సర్వశక్తిమంతుడైన యోగాచా ర్యునిగా తన లక్ష్యాన్ని సాధించేటప్పుడు అతడిని ఏ శక్తీ అడ్డుకోలేదు. వ్యక్త-అ వ్యక్త తత్త్వాలలో ఆ సచ్చిదానందస్వరూపాన్ని అర్థంచేసుకొని, ఆ మార్గంపై విశ్వాసంతో సాధకుడు తన అన్వేషణని, సాధనని ప్రారంభించాలి. ఎందుకంటె ఆ దైవాన్ని చేరే మార్గంలో, ఆ సాధనలో మనసుచేత నడిపించబడే మనిషి తప్పనిస రిగా విశ్వాసాన్నే ఆధారంగా చేసుకుని ముందుకు నడవాలి. ఆ సత్యాన్ని తెలుసు కున్నపుడు ఆ విశ్వాసం దివ్యత్వాన్ని ప్రతిఫలింపచేసే, పూర్ణమైన ధృడత్వంగా, శాశ్వతమైన జ్ఞానప్రకాశంగా పరివర్తన చెందుతుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

భావానువాదం: డి. సత్యవాణి

విశ్వాసం పట్ల మనం సరైన దృక్పథంతో ఉన్నామా, — బాహ్యదృక్పథమైనా కూడా ఏమిటో తెలుసుకోవడం చాలా ముఖ్యం. విశ్వాసం అత్యంత మహత్తర మైన విషయమని, విశ్వాసమే ఒక అద్భుతమని, అద్భుతాలను సృష్టించగల అధ్భు తమని మనుష్యులకు తెలియదు.

శ్రీమాత

భక్తి వికాసము

ప్రశ్న: స్వచ్ఛమైన, మరియు సంపూర్ణభక్తి పొందుట ఎట్లు?

మొదట నిలకడ పొందు; తర్వాత, ఆ నిలకడ నుండి — ఆకాంక్షించు. నిన్ను నీవు తెరుచుకో, శ్రీమాత వైపు — నిలకడగా, మనస్ఫూర్తిగా.

మానసికాందోళన నిన్ను భయభ్రాంతుని చేయనీయకు. నిరీక్షించు — శ్రీమాత శక్తి నీలో పనిచేసేవరకు; అది నీ హృదయకమలాన్ని తెరిచేవరకు. పైనుండి వెలుగులో 'భక్తి' నీలో వికసిస్తుంది.

*

భగవంతుని సేవకుడు కావడం కొంతవరకు మంచిది. భగవంతునికి పూర్తిగా లొంగి ఉండి, ఆయనకు బానిసైపోవడం, ఇంకా ఉత్తమం.

*

ప్రేమ చిగురిస్తుంది మనలో, అనేక మార్గాల్లో —

1. ప్రేమికుని లేదా ప్రేయసి అందానికి మేల్కోవడం ద్వారా;
2. ప్రేమికునిలో ఒక ఆదర్శ ముఖం లేదా దాని ప్రతిబింబం మన దృష్టికి రావడం ద్వారా;
3. ప్రపంచంలో అనేకవేల ముఖాల మధ్య, ప్రేమికుడు తనను గురించి మనకు అందించే మార్మిక సూచనల ద్వారా;
4. హఠాత్తుగానో లేదా నెమ్మదిగానో — హృదయానికి ఏర్పడే అవసరం వల్ల;
5. లీలగా ఆత్మలో ఏర్పడే ప్రేమదాహం వల్ల;
6. ఎవ్వరో మన దగ్గరుండి, మన వెంటబడుతున్నట్లుండే అనుభూతి వల్ల;
7. లేదా అందమైన, ఆనందకరమైన వారెవరో — మన మన్వేషించి తెల్సుకోవల్సినవారెవరో — మన వెంటబడ్తున్న లేదా తమ వైపు లాగుకొనుచున్న — అనుభూతివల్ల — ప్రేమ చిగురిస్తుంది, మనలో.

మనం చూడని ప్రేమికుని కూడ — మనం ప్రేమలో, అనురాగంలో అన్వేషించవచ్చు. అదే విధంగా, ఆ ప్రేమికుడు కూడ — మనం ఎప్పుడూ ఆలోచనైనా చేయని ప్రేమికుడు కూడ — మనల నదే విధంగా అన్వేషించవచ్చు; అతడీ ప్రపంచం మధ్యలో, హఠాత్తుగా, మన వద్దకు రావచ్చు. మొదట్లో, మన

కిష్టమున్నా లేకపోయినా — అతడు తన ప్రేమకోసం, మనలను నిర్బంధించవచ్చు. ఒక్కొక్కప్పుడు — మొదట్లో — అతడొక శత్రువుగా, తీవ్రకోపంతో, మన వద్దకు రావచ్చు. మన సంబంధాలు — అతనితో — ఘర్షణ, యుద్ధంతో ప్రారంభం కావచ్చు. ఎక్కడైతే ప్రేమ, ఆకర్షణ ఉంటుందో — అక్కడ దైవానికి, జీవాత్మకి మధ్య సంబంధాలు — సుదీర్ఘంగా ఉంటాయి; అవి వేరు వేరు నమూనాల్లో, వేరు వేరు స్థాయిలలో, వేరు వేరుగా ఉంటాయి — ఎప్పుడూ ఒకే విధంగా ఉండవు. అవి — అపార్థాలతో, నేరాలతో, అసూయ, కోపతాపాలు, ప్రేమకలహాలతో, ఆశనిరాశలు, ఎడబాటు, విరహబాధలతో — కూడి ఉంటాయి. హృదయావేశాలన్నిటినీ — అతనిపై (ప్రేమికునిపై) విసురుతాము. అవన్నీ — ఏకత్వం యొక్క — ఆనందం, పారవశ్యం, ఉత్కంఠగా — పరిశుద్ధమయేవరకు —-అలా చేస్తూనే ఉంటాము. కాని ఇది కూడ విసుగనిపిస్తుంది. పరిపూర్ణ ఏకత్వం — దివ్యప్రేమ ఆనందంలో వైరుధ్యాలను చెప్పడానికి — మన సత్తాలో ఉన్నత నిమ్న శరీరాభాగాలు రెండింటిపై ఈ ఆనందపు వెల్లువ ఉంటుంది. ఈ విషయంలో — బుద్ధి, జీవములు — మన జీవాత్మ కేమాత్రం తీసిపోవు. మన భౌతికశరీరం కూడ తన వంతు ఆనందాన్ని పొందుతుంది; దాని స్పర్శను అనుభూతి చెందుతుంది. ఈ ఆనందం — అన్ని అంగాల్లోను, నరాలు, రక్తనాళాల్లో కూడ — నింపబడ్తుంది. ఆనందపారవశ్యం, ఉత్కంఠ — అనబడే అమృతం — వీటన్నిట్లో ప్రవహిస్తుంది. దివ్యప్రేమానందాలు సత్యానికి పరమపదం. అంతిమ రహస్యం. మర్మాలలో కెల్ల మర్మం

భగవంతుడు — సర్వజీవులకు దివ్యస్నేహితుడు (సనాతన మిత్రుడు). ఆ జీవులు — అత్యున్నత స్వర్గానికి సంసిద్ధులయే వరకు — అతడు — శత్రువనే ముసుగులో, తన స్నేహాన్ని మరుగుపరుస్తాడు. తర్వాత, 'కురుక్షేత్రం' లో వలె — సంగ్రామము, వినాశనము, బాధలకు 'ప్రభు' వైన తన భయంకరరూపాన్ని ఉపసంహరిస్తాడు. తన తీయని ముఖాన్ని, సుకుమార శరీరాన్ని — భక్తులచే తరచు ఆలింగనం చేసుకోబడే తన శరీరాన్ని — శ్రీకృష్ణ శరీరాన్ని — దివ్యకాంతులతో, సనాతన మిత్రుడుగా, చెలికాడుగా, కకావికలమైన హృదయంలో పరిశుద్ధ నేత్రాల ఎదుట సాక్షాత్కరింపచేస్తాడు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: యస్. వై. సోమయాజులు

ఇష్టదేవత: భావన

ప్రారంభం నుండే హృదయం ఆకాంక్షించే పరిపూర్ణతను అంతటినీ చేజిక్కించుకొనడం సాధ్యం కాకపోవచ్చు. నిజానికి మన మేధస్సు, మన సహజస్వభావము, మన భావమయ మనస్సు మన గత జీవితానుభవాల ద్వారా గొప్పగా ఉన్నతంగా అభివృద్ధి చెందివుంటే అది సాధ్యం కావచ్చు. అందువల్ల మన సాధారణ జీవితం, మానసికంగా, సాంస్కృతికంగా, రసాత్మకంగా, భావాత్మకంగా విస్తృతం కాబడి, వాటి అనుభవాన్ని పొంది వుండాలి. ఇలాంటి స్వానుభవం సామాన్య మానవుని సంస్కరిస్తుంది. అప్పుడతడు ఆ పరాత్పరుని సత్యగ్రహణకు సులభంగా ఉన్మీలితుడవుతాడు. అంతట ఆ పరాత్పరుడు తన అభివ్యక్తీకరణకి తగిన దేవాలయంగా అతన్ని మలచుకొంటాడు. సాధారణంగా మనిషి తన స్వీయ సత్యభూమికలన్నింటిలో పరిమితుడు. తొలుదొల్తగా అతడు తన స్వభావంతోను, తోటి మానవులతో తన గత సంగమాల వల్లను, అభివృద్ధితో కూడిన పరిణామశీలమైన అనుభవాన్ని పొందగలుగుతాడు. అందువల్లనే, భగవంతుడు కూడ తొలుత తన దివ్యస్వభావగుణాలను, పరిమిత ప్రమాణాలతోనే మనకు సాక్షాత్కరిస్తాడు. దైవం, తన పరాత్పరత్వాన్ని సాధకుడు గ్రహించే రీతిలో, అతని హృదయస్పందనలకనుగుణంగా తన్ను తాను నామరూపాలతో ప్రదర్శించుకొంటాడు. దీనినే యోగంలో మనం ఆరాధించుకొనే మన యిష్టదేవత అంటారు. ఈ విధంగా మానవుడు తన ఇష్టదేవతామూర్తిని తన కిష్టమైన స్తోత్రాలతో ప్రస్తుతిస్తూ కౌగలించుకొని ఆరాధిస్తాడు. ఆ ఆరాధకునికి, ఆ మూర్తి ప్రత్యక్ష సజీవ దైవంగా గోచరిస్తాడు. అలాంటి దైవరూపాలే విష్ణువు, శివుడు, కృష్ణుడు, కాళీమాత, దుర్గాదేవి, ఏసుప్రభువు, బుద్ధుడు మొదలైనవారు. ఆ దేవతామూర్తుల రూపాలనే ఆరాధకుని మనస్సు ఆరాధనకు ఏకాగ్రతతో పట్టుకొనగలుగుతుంది. నిరాకార దైవాన్ని రూపరహితంగా ఆరాధించే భక్తునికి కూడ దైవం మానసికరూపాన్నో, గుణాన్నో, ప్రకృతిరూపాన్నో అనుగ్రహిస్తాడు. వాటి ద్వారా అతడు దైవాన్ని కలుస్తాడు. కాని భక్తుడు దైవాన్ని ప్రత్యక్షంగానో, మనోరూపంగానో దర్శించగలిగితే అతడు భగవంతునితో మరింత సన్నిహితత్వాన్ని, మాధుర్యాన్ని చూడగలుగుతాడు.

సమగ్ర భక్తి యోగమార్గంలో సాధకుడు దైవభావనను విశ్వాత్మకం చేయాలి.

సర్వభూతనివాసిగా భావించి, సర్వభూతాలతో మైత్రి కలిగి వుండాలి. విశ్వంతో, వ్యక్తులతో ఆంతరంగిక సాన్నిహిత్యాన్ని ఏర్పరచుకొని వుండాలి. దైవానికి అహంకారరహిత సంపూర్ణ ఆత్మసమర్పణం గావించుకొన్నవాడై వుండాలి. అప్పుడే, దైవం మనకు దగ్గరగా, మనలో వుంటాడు. మనం కూడా ఆయనతోనే ఆయనలోనే వుంటాం.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదము: బి. నరిసింహయ్య

పై వెలుగు మననుంచి ఆశించేదేమిటి?

ఇంకా మనకు తెలియనిదాని మీద ఏకాగ్రత నెలా సాధించగలం? అయినప్పటికీ, ఆయన మీద, మనం, మన సత్వంలో ఏకాగ్రత సాధించకుండా దైవాన్ని తెలుసుకోలేం. ఆ ఏకాగ్రతగల మనలోను, అదే విధంగా మనకు ఎరుక కాబడిన సర్వే సర్వత్రా ఏకైకునియొక్క నిరంతర దివ్యసాక్షాత్కారానుభూతి కలగాలి. అదే మా ఉద్దేశంలో, జ్ఞానయోగం కోసం మనం చేసే కృషికి పరాకాష్ఠ. మనం పూర్తిగా సమయాన్నంతా శాస్త్రాలు చదవటానికి వినియోగించినా, లేదా మానసికంగా దైవాన్ని తత్వశాస్త్ర పాండిత్యప్రకర్షతో అర్థం చేసుకోవటానికి పూనుకున్నా సరిపోదు. ఎందువల్లనంటే, మన సుదీర్ఘ మానసిక పరిశ్రమ చివరకి శాశ్వతుని గురించి చెప్పబడినదంతా మనం తెలుసుకోగలిగినా, అనంతుని గురించిన మానసికావగాహన పొందవలసినదంతా పొందినప్పటికీ మనకు ఆయన గురించి, ఏమాత్రం తెలియదనే విషయం అవగతమౌతుంది. శక్తివంతమైన యోగంలో ఈ విధంగా మేధోపరంగా తెలుసుకోవలసినది తెలుసుకోవటం ఒకరకంగా మొదటి దశ కాగలదు, కానీ అనుల్లంఘనీయం కాదు; అదే పద్ధతి అందరికీ అవసరమూ కాదు, లేదా అదే విధంగా ఆచరించమనీ అనలేము. మేధాసంపత్తికి సంబంధించిన జ్ఞానం, సహేతుకంగా తర్కించి, చింతించి, హేతుబద్ధంగా పొందేదే అయి ఉండి, అదే ఆవశ్యకమై, నిబంధనగా లేదా, సంసిద్ధతకు బద్ధుణ్ణి చేసేదిగా ఉంటే, అలాంటి జ్ఞానంవల్ల యోగమనేది అసాధ్యమే అవుతుంది. కొంతమంది విషయంలో మినహాయించి, అసలు మన నుంచి పైనుండే దివ్యతేజస్సు అభిల షించేది, తన పనిని మొదలుపెట్టటాని

కి, జీవాత్మ నుంచి పిలుపు, అందుకు మానసికంగా అవసరానికి తగినంతగా ప్రోత్సాహం, సంసిద్ధత. గట్టి పట్టుదలతో, ఆలోచన దానికి అనుగుణంగా గతిశీల ప్రధానమైన భాగాలలో అంతటా ఇచ్ఛాశక్తిని, ఆకాంక్షను, విశ్వాసాన్ని — వీటితో హృదయంలో దైవేచ్ఛాభావన యొక్క ఆవశ్యకతను నింపుకొని, తద్వారా ఈ ప్రోత్సాహాన్ని పొందవచ్చును. అవన్నీ సమశ్రుతిలో, సమానమైన లయలోను ఉన్ముఖం కాలేకపోవచ్చును. అటువంటి సందర్భాలలో వీటిలో ఏదో ఒకటి నాయకత్వం వహించవచ్చు లేదా ప్రబలంగా ఉండవచ్చు. ఈ దైవీచింతన మొదట్లో ఉండవలసిన స్థాయిలో ఉండకపోవచ్చు, ఉండదు కూడా; ఆకాంక్ష సంకుచితంగాను, అసంపూర్ణంగాను ఉండవచ్చు; విశ్వాసం చాలినంత ప్రకాశమానంగా ఉండకపోవచ్చు లేదా సాయంసంధ్యను పోలి ఉండవచ్చు, భద్రమైన జ్ఞానం అనే పునాది మీద సురక్షితంగా ఆధారపడి ఉండకపోవచ్చు, సంశయాత్మకమై, అనిశ్చితమై తేలికగా తరిగిపోయేది కావచ్చు; అనేక పర్యాయాలు అది ఆరిపోయిన దీపం కావచ్చు. కొండల మధ్య ఇరుకుదారులలో తీవ్రమైన గాలి మధ్య అతికష్టం మీద వెలిగించే కాగడా మాదిరిగా తిరిగి వెలిగించవలసినదిగా ఉండవచ్చు. కాని, ఒకసారిగ గనుక ధృఢ సంకల్పంతో అంతరాంతరాలలో నుంచి ఆత్మ ఏకాగ్రత నొంది, లోపిలుపుకు జాగృతమయితే, ఇవన్నీ తగుమాత్రంగా ఉన్నా కూడా, దైవకార్యానికి కావలసినంత సాధన సంపత్తి సమకూర్చ గలిగేవి కాగలవు. ఆ కారణంగానే విజ్ఞులు దైవం దిశగా మనిషి వెళ్ళే మార్గాలకు హద్దులను ఏర్పరచడానికి ఎప్పుడూ ఇష్టపడరు; ఎంత ఇరుకైన ప్రవేశద్వారామైనా, అతిచిన్నదై అత్యంత అంధకారంతో కూడినదైనా, ప్రక్కదారియైనా, ప్రవేశద్వారం అత్యంత నిరాడంబరమై, అల్పమైనదిగా ఉన్నా, ప్రవేశాన్ని వారు అడ్డగించరు. ఏ పేరైనా, ఏ రూపైనా, ఏ ప్రతీకైనా, ఏది సమర్పించినా, అక్కడ దానితోపాటు భగవదర్పణాభావం ఉంటే అది అర్థమైనదే అవుతుంది. ఎందువల్లనంటే, దైవం తనను తాను తెరుచుకుని, ఆ నివేదనను, స్వీకరించేందుకు, కొలువై ఉంటాడు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డా. టి. ప్రసన్నకృష్ణ

భగవంతునితో నిరంతర సంయోగం

(బాహ్యము మరియు ఆంతరంగికము)

ఈ భక్తిమార్గానికి అత్యావశ్యకమైనది మననము, దర్శనము. అన్నింటియందు ఆయన (సర్వాంతర్యామి) గురించిన నిరంతర ధ్యాస, మరియు సర్వదా సర్వత్రా ఆయననే దర్శించుట. దివ్యభౌతికసృష్టిలో విషయాలను దర్శించినపుడు, వాటిలో దివ్యప్రేమైకమూర్తినే మనం దర్శించాలి. మనుష్యులను, యితర జీవకోటిని చూచి నప్పుడు, వారిలో అతని దివ్యరూపాన్నే చూడగలగాలి. వాటితో మనకు ఉండే సంబంధబాంధవ్యాలూ, దివ్యంగానే ఉండాలి. మనకు తెలిసిన భౌతికాతీత ప్రపం చపు పరిధులను ఛేదించుకొని అధిగమింపబూని, వాటి కావలి భూమికలలో నున్న జీవులతో, సంబంధాలు యేర్పరచుకున్నప్పుడు కూడ అటువంటి దివ్య ఆలోచన, దివ్య దృక్పథాలే మన మనసులో నిజంగా మెదలాలి. మామూలు అలవాటు ప్రకారం మన మనసులు, బాహ్యమైన, భౌతికరూపాలను దర్శించేటపుడు వాటి సాధారణ అవకతవకల సంబంధాలను గ్రహించగలవుగాని, ఒక నిగూఢ అంతరంగ దైవత్వాన్ని గ్రహించలేవు. ఈ అలవాటుకు బదులు, ఒక లోతైన, విస్తారమైన మహత్తర సంబంధం నెలకొల్పబడిన నిరంతర సర్వపరివ్యాప్త ప్రేమానందాలతో కూడిన అవగాహన చోటు చేసుకోవాలి. దేవతలందరిలో యే ఏకైక దైవాన్నైతే మనం హృదయపూర్వకంగా నిలువెల్లా నిండిన ఆర్తితో పూజిస్తామో, అతడినే అందరిలోను చూడగలగాలి. వారం దరూ కూడ ఆ ఏకైకుని దివ్యత్వపు ప్రతిరూపాలే. మన ఆధ్యాత్మిక ఆలింగనా పరి ధిని, ఆ విధంగా విస్తృతపరుస్తూ పోతే, సర్వం, సర్వభూతనివాసి ఆయనే అనే స్థితికి చేరుకుంటాము. అట్టి చైతన్యం వలన సమకూరే మనోజ్ఞత నిరంతరాయంగా ప్రపంచాన్ని దర్శించే మన సాధారణ రీతి అవుతుంది.అది మనకు బాహ్యంగా ప్రస్ఫుటమయ్యే దానికంతటికీ సర్వాంతర్యామిత్వ సంయోగాన్ని చేకూరు స్తుంది.

అంతర్గతంగా మనలో అధివసించియున్న మన ఇష్టదైవము యొక్క ప్రతి రూపాన్ని తన స్వమందిరంలో నివసిస్తూన్నట్లే మనలో నివసిస్తున్నట్లు, మన అంతర నేత్రానికి గోచరించాలి. మన హృదయాలకు అతని సాన్నిధ్య మధురానుభూతిని అందించాలి. మన అస్తిత్వపు శిఖరాగ్రమునందు ఉపవిష్టుడై ఒక స్నేహితునిగా,

ఒక ప్రభువుగా, ఒక ప్రియుడిగా మన జీవితపు మానసిక మరియు ప్రాణిక కార్యకలాపాలన్నింటి పైన ఆధిపత్యము వహిస్తూ మనలను విశ్వవిలీనుడైన తనతో సంయోగపరచాలి. ఒక నిరంతర అంతరంగ సంయోగ ఆనందానుభూతి మనకు చేరువ కావాలి. అది మనకు శాశ్వతమై, అజేయమై నిలవాలి. ఈ సంయోగం మనం మన లౌకిక వ్యవహార నిర్వహణనుండి విడివడి పూర్తిగా అంతర్ముఖులమైనప్పుడు కలిగే ఒక ప్రత్యేకమైన సన్నిహిత సామీప్యానుభూతికి, ఆరాధనకే పరిమితం కారాదు. మానవులుగ మనం నెరవేర్చవలసిన కార్యకలాపాలను ఆపివేసి అట్టి అనుభవప్రాప్తి కోసం వెంపరలాడకూడదు. మన ఆలోచనలు, ప్రేరణలు, భావనలు, కర్మల నన్నింటిని అతని అనుమతికో లేక నిరాకరణకో నివేదించాలి. ఈ స్థితికి మన మింకా చేరుకోలేకపోతే, అతను మన అంతరంగం లోనికి మరింత యెక్కువగా అవతరించి వాటన్నింటిలోను తన ఉనికిని చాటి, తన పూర్ణ సంకల్పబలాన్ని, శక్తిని, వెలుగును, వికాసాన్ని, ప్రేమను, ఆనందాన్ని వాటిలో వ్యాపింపజేయుటకు వీలుగ, మన ఆకాంక్షను ఒక ఆహుతిగ అతనికి అర్పించాలి. చివరకు మన ఆలోచనలు, భావనలు, ప్రేరణలు, కర్మలు సర్వము అతని నుండి దివ్యబీజాలుగా జాలువారి, వాటి ఆకృతులుగా రూపొందుతాయి. మన అంతరంగ జీవనమంతటిలో మనము అతనిలో ఒక భాగమే అనే చైతన్యస్ఫూర్తి మనలో కలిగి, మన మారాధించే భగవంతుని ఉనికికి మన జీవితాలకు మధ్య యెలాంటి భేదం వుండనంత వరకు అది ఫరిఢవిల్లాలి. అదే విధంగా అన్ని సంఘటనలు ఆ దివ్యప్రేమికుడు మనతో సలిపే వ్యవహారాలుగ గ్రహించాలి. వాటిలో ఎలాంటి ఆనందాన్ని పొందాలంటే, దుఃఖము, విచారము, శారీరకమైన బాధ కూడ అతనిచ్చే బహుమతులై, ఆ దివ్యసంపర్క భావనతో సమూలంగా నిర్మూలించబడి, సంతోషదాయకాలుగ మారి తుదకు ఆనందాంబుధిలో లయమైపోవాలి. ఎందుకంటే ఇదంతా ఆయన స్పర్శవల్ల రూపాంతరీకరణ కావింపబడిన అత్యద్భుత పరిణామకారక రసాయన ప్రక్రియ.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదము: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

మానవజీవితంలో ఏడు పరమానందాలు

చింతనలు సూక్తులు

గురువుగా దైవానికి శిష్యత్వము, తండ్రిగా భగవంతునికి పుత్రత్వము, మాతృమూర్తి వాత్సల్యము, సఖునిగా దైవ కరస్పర్శ, చెలికాడుగా, సహవాసిగా కేళీవినోదాలు, యజమానిగా దైవానికి చేసే సేవాసుఖము, ప్రియునిగా భగవంతుని కిచ్చే అనురాగ పారవశ్యము, ఈ ఏడూ కూడా మానవశరీరంతో జీవితంలో అనుభవించే పరమానంద స్థితులు. నీవు వీటిన్నటినీ కలిపి ఒక సప్తవర్ణాల హరివిల్లుగా అనుసంధానం కావించగలవా? ఇక అప్పుడు, నీకు వేరే స్వర్గ మెందులకు! అద్వైతానంద దాస్యవిముక్తి నధిగమిస్తావు.

*

పురాతన సెమెటిక్ తెగలవారు భగవంతుని ఒక రకమైన హోదాతో కూడిన కఠినమైన పరిపాలకునిగా, గంభీరమైన న్యాయనిర్ణేతగా, ప్రమోదరహితునిగా చిత్రించి మానవులను దుఃఖభాగుల్ని చేశారు. కానీ కృష్ణుని చూసిన మనకి మాత్రం అతను ఆడేపాడే బాలునిగా, నవ్వులు చిందించే అల్లరిశిశువుగా కనిపిస్తాడు.

*

బలహీనమైన ఓ మూర్ఖుడా! నీ భయభ్రాంతులు భగవంతుని కాపాదించి, ఆయనను దర్శించకు. ఆయన ముందు దీనుడవై ఉండకు. సరిగా చూడు! ఆయన నీకు గంభీరుడైన పాలకుడుగా, న్యాయాధీశుడుగా నీకు కనిపించడు. సరికదా, ఒక దివ్య ప్రేమైకమూర్తి యొక్క ముఖారవింద దరహాసాలే నీకు దర్శనీయ మవుతవి.

*

మాయావాది వ్యక్తిత్వానికి అతీతంగా, ఇదమిద్ధమని చెప్పలేని దివ్య అస్తిత్వాన్ని చూస్తాడు. నేనూ అతన్ని అనుసరించి చూశాను. ఆ అనిశ్చిత అస్తిత్వానికి మించి అతీతంగా నా కృష్ణుని గమనించాను.

*

జగన్మిథ్య అంటూ ఈ ప్రపంచాన్ని నిరసించే వేదాంతులు తెలివితేటలూ, నియమనిష్టలూ కలవారే. కానీ ఒక్కొక్కసారి వాళ్ళు కొంచెం తెలివితక్కువవాళ్ళని అను

కోవలసి వస్తుంది. ఎందువల్లనంటే వాళ్ళు తేలికగా భగవంతునిచే వంచింపబడు తూంటారు.

*

భగవంతుడనే సర్వోన్నత ఉత్కృష్ట దివ్యభావానికి క్రీనీడ లాంటిది నాస్తికవాదము. భగవంతుని గురించి మనం సూత్రీకరించుకొన్న ప్రతి దివ్యభావన ఒక ప్రతీకగా నిజమే అయినప్పటికీ, అదే సమగ్రమైనది అని అనుకుంటున్నప్పుడు అది అవాస్త వంగా లేదా పొరపాటుగా పరిణమిస్తోంది. దీనిని మనకు గుర్తు చేయటానికే నాస్తి కులు, నిరీశ్వరవాదులు వస్తూంటారు.

*

నా ప్రేమికుడు పాపమనే తొడుగుని వైదొలగించినపుడు నేను సంతోషంగా దాన్ని జారవిడిచేశాను. ఆ తర్వాత అతను సుగుణాలనే వస్త్రాన్ని తొలిగిస్తుంటే సిగ్గని పించి కలవరపడి వారించాను. అతను దాన్ని బలవంతాన లాగిపారేసినప్పుడు గానీ, నా జీవాత్మ నా నుంచి ఎలా దాక్కొని ఉందే నాకు తెలియరాలేదు.

*

జీవితం, జీవితం, జీవితం అంటూ గాఢావేశాల ఘోష విన్నాను. అందుకు జీవాత్మ సమాధానం దైవం, దైవం, దైవం అని. నీవు జీవితాన్నే దైవమని ప్రేమించినప్పు డు, నీ జీవితమే కచ్చితమైన, నిజమైన ఆనందం కాగలుగుతుంది.

*

క్షుద్ర కీటకాలను, దుష్ట నేరస్థులను ప్రేమించలేని వాడివి, నీవు నీలో ఉన్న భగవం తుని అంగీకరించి, ఎలా నమ్మగలవు?

*

నడక నేర్చుకునే పిల్లలు ఆలంబన లేకుండా నిఠారుగా నిలబడి తల్లి తమను పట్టు కోవాలని ఏ విధంగా తహతహలాడుతారో ఆ విధంగా మనం అజ్ఞానావస్థలో మన విజయాలకు గర్విస్తాము. మేల్కొని తెలిసొచ్చిన తర్వాత, వెనక్కి తిరిగి చూసు కుంటే ఎల్లప్పుడూ భగవంతుడే మనని నిలబెట్టి నడిపిస్తున్నట్లు గమనిస్తాము.

*

నేను దివ్యభక్తుడనూ కాను, జ్ఞానినీ కాను. భగవంతునికి భృత్యుడనూ కాను. మరి నేను ఎవరిని? దివ్య యజమాని చేతిలో ఉపకరణాన్ని. గోపబాలకుడు ఊదే మురళి

ని. ప్రభుని ఊపిరితో కదలాడే ఆకును, అంతే.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అమరవాది ప్రభావతి, అమరవాది వెంకటరామశాస్త్రి

భక్తుని దైవీ స్వభావం

దైవీ స్వభావం అంటే యేమై ఉంటుంది? ఈ మార్గాన్ని (భక్తి) అనుసరించి, నిత్యుడైనవానిని ఆరాధించుటకు పూనుకొనిన భక్తుని చేతన, అస్తిత్వం యొక్క మహనీయస్థితి యెలా వుంటుంది? సమత, నిష్కామస్థితి, ఆత్మస్వేచ్ఛలపై నొక్కి వక్కాణిస్తూ, జరుగవలసిన పరివర్తనల గురించి గీత అనేక శ్లోకాల్లో చెవులు చిల్లులు పడేట్లు చెప్పింది. ఇదే సదా మన ఆధారపీఠంగా ఉండాలి. అందుచేతే ప్రారంభంలోనే ఆ విషయాన్ని గురించి అంత ఒత్తి చెప్పటం. స్థిరమైన సమతను విశాల పునాదిగాగల మహోన్నతమైన, మహోత్కృష్టమైన పరిపూర్ణత వైపుగా సాగే శక్తి, ఉత్సాహాలను, పురుషోత్తముని యెడల ప్రేమ, ఆరాధనలు, పెంచి పోషించాలి. ప్రాథమికమైన ఈ సమచేతనకు సంబంధించిన అనేక సూత్రాలు ఇక్కడ వివరించబడ్డాయి. మొట్టమొదట నిరహంకారస్థితి ఉండాలి, నేను, నాది అనే స్థితి లేకుండా పోవాలి, నిర్మమోనిరహంకారః. అహంకారం యొక్క సంకుచిత గోడలను కూల్చివేసే విశ్వజనీన మనస్సు, కారుణ్యము కలిగిన వాడు పురుషోత్తముని భక్తుడు. ఒక విశ్వజనీన ప్రేమ, ఆతని హృదయంలో నివాసమేర్పరచుకొని వుంటుంది. దాని నుండి సర్వాన్నీ ముంచివేసే మహాసాగరంలా, ఒక విశ్వజనీన కరుణ పొంగి ప్రవహిస్తుంటుంది. సర్వజీవులతోనూ మిత్రత్వాన్ని నెరపుతూ వాటి యందు కరుణ కలిగి వుంటూ, ఏ జీవినీ ద్వేషించకుండా వుంటాడు. ఎందుచేతనంటే, అతడు యెంతో ఓర్పుగలవాడు, ఎంతటి బాధనైనా, ఎంతకాలమైన భరించువాడు, దేన్నైనా సహించి నిలచువాడు, క్షమాసముద్రుడు. నిష్కామము, బాధ, ఆనందాల యెడల, కష్టసుఖాల యెడల, ప్రశాంత, సమతాదృష్టి గలవాడు, సడలని ఆత్మనియంత్రణ గలవాడు, యోగి కుండవలసిన స్థిర, అచంచల సంకల్పం, నిశ్చయాత్మకత గలవాడు, మనస్సును తార్కికబుద్ధిని సంపూర్ణంగా చేతన, జ్ఞానాల ప్రభువైన సర్వేశ్వరునకు సమర్పణ గావించు భక్తిప్రేమలు కలిగినవాడు పురుషోత్తముని భక్తుడు.

లేదా అతడు వ్యాకులత, అలజడి నిండిన నిమ్నప్రకృతి నుండి, ఆ ప్రకృతియొక్క సంతసం, భయం, ఆరాటం, ద్వేషం, కామనల అలల నుండి విముక్తుడై వుండు వాడు పురుషోత్తముని భక్తుడు. ఎవనిచే ప్రపంచం నొవ్వకుండా, లేదా యిబ్బంది పడకుండా వుంటుందో, ఆ ప్రపంచంతో తాను నొప్పించబడకుండా, యిబ్బందికి గురికాకుండా వుంటాడో, అట్టి ప్రశాంతచిత్తం గలవాడు పురుషోత్తముని భక్తుడు.అ తడొక శాంతమూర్తి. అతనిలో సమస్తమూ శాంతయుతంగా ఉండగల, ప్రశాంత చిత్తుడాతడు.

లేదా తన అస్తిత్వ ప్రభువునకు, తన సమస్త కోరికలను, కర్మలను సమర్పణ గావించిన విశుద్ధుడు. ఏమి జరిగినా, ఫలితమేదైనా, ఏమి సంభవించినా చలించని వాడు పురుషోత్తముని భక్తుడు. సమస్త వ్యక్తిగత, మానసిక, ఆంతర లేక బాహ్యక ర్మను అహంకారయుతంగా, ఆరంభించుటకు అతడు పూనుకొనడు. తన నిర్ణయాలు, యిష్టాలు, కోరికలచే వక్రీకరింపబడకుండా, తన ద్వారా దివ్యసంకల్పాన్ని, దివ్య జ్ఞానాన్ని ప్రసరింపచేస్తాడు. ఎందుచేతనంటే మహోన్నత దైవసంకల్పంతో, లోపర హితంగా, ఏకత్వాన్ని సాధించడం దైవానికి విశుద్ధ ఉపకరణంగా తయారుగావడం, అత్యున్నత కర్మకౌశలానికి ఆవశ్యకస్థితి. ఆనందం కలిగించే వాటి స్పర్శతో ఆనం దించడు. అసుఖాన్ని కలిగించేదానిని అసహ్యించుకోడు, దాని భారం వల్ల విచారిం చడు. శుభాశుభ సంఘటనల మధ్య తారతమ్య దృక్పథం ఎవనిలో రద్దైపోయి వుంటుందో అతడు భక్తుడు. ఎందుచేతనంటే అతని భక్తి సమస్తమూ, తన దివ్యప్రి యుని, దివ్యగురువుయొక్క కరకమలాలచే ప్రసాదించబడుతున్న పవిత్ర ప్రసా దంగా స్వీకరిస్తుంది.

భగవంతునికి ప్రియుడైన భగవత్ప్రేరికుడు ఒక విశాల సమత మూర్తీభవించి నవాడు. అతడు మిత్రుని, శత్రువును సమంగా భావిస్తాడు. పూజ్యావమానాలు, ఖేదమోదాలు, పొగడ్త తెగడ్తలు సుఖదుఃఖాలు, శీతోష్ణాలు అతనిని యిబ్బంది పెట్టే సమస్తం యెడల వాటికి భిన్నమై ప్రేమాదరాల్తో, సహజ స్వభావంతో సమదృష్టి కలిగి వుంటాడు. అతనికి యెవరియందూ లేదా దేనియందూ, స్థల లేక ఆవాస మందూ రాగముండదు. పరిసరా లెటువంటివైనా, ఇతరులు తనతో ఏ విధంగా ప్రవర్తించినా, ఎటువంటి ఉచ్ఛ, నీచ స్థితులలో వున్నా, అతడు సంతుష్టుడై చాలా సంతృప్తి కలిగి వుంటాడు. అతడు దృఢచిత్తుడు. ఎందుచేతనంటే ఆతని మనస్సు

యెల్లవేళల, ఉత్తమస్థాయిలో నిలిచి, తన ప్రేమ, ఆరాధనల యొక్క ఏకైక దివ్య లక్ష్యం మీదే సదా స్థిరంగా వుంటుంది. సమత, నిష్కామస్థితి, అహంకారిక అధోప్ర కృతి నుండి, దాని వత్తిడుల నుండి స్వేచ్ఛ, మహోన్నత ముక్తి కవసరమైన ఏకైక పరిపూర్ణ పునాది యని గీత నొక్కి చెప్పింది. సర్వమునందూ యేకాత్మను దర్శించు స్థితప్రజ్ఞునిగా తయారుకావడం, కర్మాధికారియైన సర్వేశ్వరునకు, ఆ సమతాస్థితి లో, ఆ జ్ఞానఫలితమైన ప్రశాంత నిరహంకారిక నిష్కామకర్మను సమర్పించడం గురించి గీత చివరివరకూ తిరిగి తిరిగి ఒత్తి చెప్తూనే వుంది. మహాబలీయమైన అంతర్యామి హస్తాల్లో మానవుని సమస్త ప్రకృతిని సమర్పించడం అనే ప్రప్రథమ ప్రాథమిక బోధన గురించి, ప్రప్రథమ ఆవశ్యకత గురించి చివరివరకూ గీత తిరిగి తిరిగి ఒత్తి చెప్తూనే వుంది. కర్తృత్వం లేకుండా చేసే కర్మఫలితంగా సాఫల్యం చెందిన జ్ఞానంపై ప్రతిష్ఠితమై, సర్వ వస్తువులు, జీవులపై విస్తరించుకొన్న ప్రేమ. జగత్తును సృజించిన, జగన్నాథుడైన దివ్యాత్మ కొరకై సమస్తాన్నీ ముంచివేసే, సమస్తాన్నీ భరించే ప్రేమ. సుహృదమ్ సర్వభూతానామ్ సర్వ-లోక మహేశ్వ రమ్ — ఇది, ఈ సమతకు మకుటాయమాన స్థితి.

మహోన్నత ఆధ్యాత్మిక పరిపూర్ణతను సాధించుటకు ఇదీ పునాది, ఇదీ నియ మం. ఏ మార్గం ద్వారానైనా సరే దీనిని సాధించినవారంతా నాకు ప్రియులు అని దైవం ప్రకటిస్తోంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె.వి. రావు

త్రివిధ యోగమార్గాలలో పరస్పర దురవగాహన

భక్తిమార్గమేమైనా అంత తక్కువదా?

పరిపూర్ణతకు, మన మూలాధారమై ఉన్నది — ఇచ్ఛాశక్తి, జ్ఞానశక్తి, భక్త్యా వేశం — ఈ మూడు శక్తిమార్గాల సమైక్యతలోనే. అందుచేత ఆత్మసాధనలో దైవత్వ సాఫల్యత కోసం అన్వేషించే సాధకుడు, సాధారణంగా ఈ త్రివిధ మార్గానుసర ణలో పరస్పర దురవగాహనలు ఉంటే, వాటిని తప్పక విసర్జించాలి. ఈ మార్గానుస రణలో ఒకరినొకరు కించపర్చుకోవట మనేది తగదు. జ్ఞానమార్గాంపై శ్రద్ధ చూపేవారు,

భక్తిమార్గాన్ని పూర్తిగా నిరసించకపోయినా, చిన్నచూపు చూడటం కద్దు. తామేదో కళ్లు తిరిగే దివ్యసత్య ఉన్నత శిఖరాగ్రాలపై ఉన్నామనుకుంటూ, భక్తిమార్గాను యాయులు తక్కువ స్థాయిలో, ఇంకా అజ్ఞానదశలోనే ఉన్నారు కాబట్టి ఇందుకు (జ్ఞానమార్గం) ఇంకా తగరని, అపుడే వారికిది సరిపడదనీ చిన్న చూపు. అయితే ఇందులో ఒక వాస్తవం లేకపోలేదు. జ్ఞానరహితమైన భక్తి సాధారణంగా మొరటుగా ను, అపరిపక్వంగాను, అవివేకంగాను ఉంటూ ఒక్కొక్కప్పుడు ప్రమాదభరితంగా కూడా పరిణమిస్తుంది. దాని ఫలితమే మతసంబంధమైన కల్లోలాలు, నేరాలు, తెలి వితక్కువతనాలు. ఇది ఎందుకు జరుగుతుందంటే తమ భక్తికి, వారు వాస్తవమైన మూలసూత్రం, ఆధారం తెలుసుకోలేకపోవటం వల్ల. ఇంకా వారు తమకు అను వైన సక్రమ మార్గాన్ని కనుగొనలేక, మార్గాన్వేషణలో తడబాటు, పక్కదారి పట్టడం వల్ల కూడా. ఇదే స్థాయిలో, భక్తి ఎంత అపరిపూర్ణంగా ఉంటుందో జ్ఞానం కూడా అదే పరిస్థితిలో ఉంటుంది. అదే, మూర్ఖపు పట్టుదల, పిడివాదం, వేర్పాటుధోరణి, అసహనం, తమదే అసలు సిసలైన ఆదర్శ,సూత్రమనే భావన, బలవంతాన పట్టుపట్టి ముందుకు తోసుకునిపోవలసిన ఇరుకు దారి. భక్తుడు తన నుద్ధరించి ఉన్నతుని చేసే భక్తికి నిజంగా కట్టుబడి ఉన్నపుడు, ఫలితంగా, అది తనను జ్ఞానమార్గంలోనే, సమర్థవంతంగా ప్రక్షాళన చేస్తుంది. విశాలపరుస్తుంది. లక్ష్యాన్ని చేరుకునే దారులు వేరైనా, ఈ రెండూ (భక్తి, జ్ఞాన) సమానశక్తులే. భక్తుని గాఢావేశాన్ని చిన్నచూపు చూసే వేదాంతియొక్క గర్వాతిశయం, తన స్వభావంలో ఎక్కడో ఏదో ఒక లోపంవల్ల ఉత్పన్నమయేదే. ఏ రకమైన గర్వానికైనా, సర్వసాధారాణరంగా, కారణం ఇదే అవుతుంది. మరి వేరే దేనితోను సంబంధం లేకుండా, exclusive గా, అభి వృద్ధిపొందే బుద్ధి, హృదయంకంటే ఏ రకంగాను ఉన్నతమైనది కాదు. బుద్ధి తత్త రపాటు పడే సందర్భాలలో హృదయానికి మార్గం సుగమమం కావచ్చు. మనసుకు అందని సత్యము హృదయానికి దగ్గరయి, సులువుగా పట్టుబడుతుంది. ఆధ్యా త్మిక అనుభవంలో, మనసు పండి, అలవోకగా స్వర్గశిఖరాలు, విస్తృత వినీలాకా శాలు అందుకున్నా కూడా, బ్రహ్మాండమైన దివ్యసత్వపు గాఢ సముద్రపుటగాధాలు, దివ్యానందము, హృదయ సహకారం లేకుండా అందదు.

2) భక్తిమార్గం తప్పనిసరిగా తక్కువదిగా భావింపబడుతుంది. ఎందుకంటే, ఇది ఆరాధనతో.— by worship — ముందుకు సాగుతుంది. దీనికి సంబంధం

చిన ఆధ్యాత్మిక అనుభవస్థాయిలలో తేడా ఉంది. జీవాత్మ, దైవాల సంయోగం అసమగ్రంగా ఉంటుంది. ఎందుకంటే ఇక్కడ మౌలికసూత్రం ప్రేమ. ప్రేమ అంటే — ఇద్దరు; ప్రేమికుడు, ప్రేమించబడేవాడు. కాబట్టి ఇది ద్వైతం (dualism) అద్వైతం — oneness ఏకత్వము — సర్వోన్నత ఆధ్యాత్మికానుభవము కాగా — భక్తి, సాకారదైవాన్ని అన్వేషిస్తుంది. (It seeks after personal God). అయితే, నిరాకార పరబ్రహ్మం — the impersonal — సర్వోన్నత శాశ్వతసత్యం — if not even the sole reality — ఏకైక దివ్యవాస్తవం కాకపోయినా. అలాటప్పుడు, భక్తిమార్గంలో, ఆరాధన మొదటి మెట్టు అవుతుంది. బాహ్య అర్చన అంతరంగ ఆరాధనగా పరిణమించినప్పుడు వాస్తవమైన దివ్యభక్తి ఆరంభమవుతుంది. ఆ భక్తి (ప్రేమ) దైవంతో సన్నిహిత అనుబంధ, ఆనందాలకి దగ్గరవుతుంది. సన్నిహిత ఆనందం, దివ్యానంద సంయోగంగా పరిఢవిల్లుతుంది (the bliss of union). ప్రేమ (భక్తి) కూడా, జ్ఞానంవలె సర్వోన్నత ఐక్యతను మనకు చేకూరుస్తుంది. ఆ ఐక్యతకి వీలైనంత విశిష్టమైన గాఢత, తీవ్రతలనూ ఇస్తుంది. అభేదత్వంతో కూడినదే అయినా, ప్రేమ (భక్తి) భేదత్వంలో హర్షోల్లాసాలను పొందుతుంది. ఆ విధంగా అభేదత్వం (ఏకత్వం) మరింత సుసంపన్నమై, మాధుర్యాన్ని సంతరించుకుంటుంది. అయితే, ఇక్కడ ఓ మాట చెప్పాలి. బుద్ధికంటె — కనీసం, దైవం యొక్క విరుద్ధభావాలపై స్థిరీకరించే బుద్ధికంటె — హృదయం మరింత వివేచన కలది. వైరుధ్యాలు పరస్పరపూరకాలు. సర్వోత్కృష్ట సాఫల్యతకు సాధనాలు. మనసు ఎల్లప్పుడూ దాని ఆలోచనలకే పరిమితమై ఉంటుంది. తాను దర్శించే — Divine Reality — దివ్య అస్తిత్వము యొక్క దశలకి, పరస్పరం ఒకదానితో వేరొకటి పోటీపడే విరుద్ధభావాలను, ఆమోదించదగిన, తిరస్కరించదగిన భావాలను పరస్పరం ఎదురెదురుగా ఉంచి, దర్శిస్తుంది. ఇది మనసుయొక్క బలహీనత.

3) దైవానికి సన్నిహితంకావించే ఆధ్యాత్మిక ప్రవృత్తి మానసిక విచారణ, ఉన్నతము, సుదూరము అయిన నిర్గుణ పరబ్రహ్మతత్వమునకు సన్నిహితము, మూర్తిమంతము అయిన సగుణోపాసనకంటె — అధికతర ప్రాధాన్యత నిస్తుంది, సహకరిస్తుంది. మానసిక విచారణ ఏకైకునిలోని ఆనందంలోనే ఉన్నతతర సత్యమును కనుగొంటుంది. అనేక మూర్తులలో ఏకైకుని దర్శించే ఆనందం — ఏకైకునిలో అనేక మూర్తులను దర్శించే ఆనందం — ఇది అల్పతర సత్యము లేదా

అసత్యము — అని భావిస్తుంది. అవ్యక్తుడు, నిర్గుణుడు — అయినవానిలో కనుగొనే ఆనందం ఉన్నతతరము, సత్యము అని, సగుణుడు, వ్యక్తుడు అయినవానికి సంబంధించిన ఆనందం అల్పము లేక అసత్యము అని భావిస్తుంది. అయితే నిజం చెప్పాలంటే, మన వైరుధ్యభావాలకు, ఆయనను దర్శించేందుకు మనం పడే పాట్లు — తార్కిక ఖండన, మండన ధోరణులు — వీటన్నిటికీ దైవము, అతీతుడు. ఆయన మనం భావించినట్లు కేవలం ఏకైకుడుగా ఏకత్వభావనకే పరిమితుడై, బంధింపబడినవాడుగా ఉండడు. ఆయన ఏకత్వం, అపరిమితమైన అనేకత్వాలలో (వైవిధ్యాలలో) వాస్తవరూపంగా దృశ్యమానమవుతూంటుంది. దానికి సంబంధిత ప్రేమ, ఆనందాలలోనే అసలైన కీలకం అంతా ఉంది. అలాగని, అనేకత్వభావనలో, ఏకత్వ భావనానందాన్ని కోల్పోనక్కర్లేదు. సర్వోన్నతునియొక్క ఆత్మసంలీన ఆనందం his self-absorbed delight ఆయన ఏకత్వము, అనేక మూర్తులలోనూ, ఆయనయొక్క వైవిధ్య బాంధవ్యాలు, సర్వోన్నత జ్ఞానము అందించే సమున్నత ఆధ్యాత్మిక అనుభూతికి అందుతుంది. బుద్ధికి, అమూర్తిమాన్ the impersonal సువిశాలము, సమున్నతము అయి దివ్యసత్యముగా, మూర్తిమంతునికి the personal సంకుచిత సత్యముగా, ఆనందానుభూతిపరంగా ఉన్నా, ఆత్మానుభవంలో ఈ రెండు దృక్పథాలు, ఏకైక దివ్య అస్తిత్వం యొక్క దృక్పథంగానే అనుభావ్యమవుతాయి. దివ్య అస్తిత్వ జ్ఞానం పొందటానికి, బుద్ధి, అనంత అమూర్తిమాన్ (the infinite Impersonality) యొక్క అస్తిత్వాన్ని నొక్కి వక్కాణిస్తుంది. మరొక జ్ఞానం కూడా ఉంది. అది ప్రేమ (భక్తి) ద్వారా అనంత మహామూర్తిమంతుని the infinite Personality చేరుకునేది. ఏ ఒక్క ఆధ్యాత్మిక అనుభవమైనప్పటికి, కొనసాగిస్తే తీసుకుపోయేది ఒకే పరమ సత్యానికే! (the same ultimate Truth). గీత చెప్పినట్లుగా భక్తిమార్గమైనా, జ్ఞానమార్గమైనా, మనలను తీసుకుపోయేది పురుషోత్తమునితో సమైక్యానికే! సర్వోన్నతుడు — 'అమూర్తిమాన్' మరియు, 'అనేక మూర్తిః' 'ఏకం' ఇంకా, 'అనేకం' — కూడా. నిర్గుణుడు, గుణాతీతుడు, అనంతగుణసంపన్నుడు. సత్, చిత్, ఆనందస్వరూపుడు. ఇదంతా ఆ సర్వేశ్వరుని అనంత కేళీవిలాసానుబంధ సమాహారమే.

భక్తి (ప్రేమ) వినా, జ్ఞానం అసంపూర్ణం

భక్తుడు, ఆర్ద్రతలేని కేవలం జ్ఞానాన్ని నిస్సారమని నిరసిస్తాడు నిజమే. ఆధ్యాత్మిక అనుభూతియొక్క ఆనందపారవశ్యతలేని తత్వజ్ఞానం రంపప్పొట్టులా నిస్సారమైనది. అది మనకు అపారమైన ఆధ్యాత్మిక అనుభవాన్ని, సంతృప్తిని ఇవ్వలేదు. బుద్ధినే అంటిపెట్టుకుని వేళ్లాడే ఆధ్యాత్మికానుభవం, మానసాతీతంగా దూసుకుపోవాలి. అలా పోలేక పోయినపుడది నిరర్థకం, నిస్సారం. abstract ఆనందంగానే ఉంటుంది. గాఢావేశ హృదయసీమల కది చేరుకోలేదు. పరిమిత శిఖరాగ్రాలపైనే ఉంటుంది. అలాగే, అందుకు విరుద్ధంగా జ్ఞానంలేని కేవల భక్తి, అపరిపూర్ణం. స్పష్టంగా చెప్పాలంటే – "I do not understand, I love" – అనే మాట ప్రేమకి అంతిమ వ్యక్తీకరణ అవదు. ఆరంభం మాత్రమే అవుతుంది. సర్వోన్నత గాఢ తీవ్రావేశం దానికి తోడు కావాలి. వాస్తవంగా, దివ్యజ్ఞానం పెంపొసగుతూన్న కొలదీ, దానితో పాటు, దివ్యానంద ప్రేమ కూడా పెరగాలి. జ్ఞానపునాది లేకుండా, కేవలం ఆనంద పారవశ్యానికీ, రక్షణ ఉండదు. మనం ప్రేమించినదానిలో మనము ఉంటాము. అది మనకు రక్షణ నిస్తుంది. అంటే చైతన్యంలో ఏకత్వాన్ని పొందటం అన్న మాట. చైతన్యంలో ఏకత్వసాధన జ్ఞానానికి పరిపూర్ణమైన షరతు. దివ్యజ్ఞానం దివ్యప్రేమకి స్థిరమైన భద్రత నిస్తుంది. తనయొక్క విస్తృత ఆనందానుభూతికి ఉన్మీలనం కావిస్తుంది. సర్వోన్నత దృశ్యమాన శిఖరాలకి ఉద్ధరిస్తుంది.

కర్మలు కేవలం బాహ్యమైనవేనా?

భక్తి, జ్ఞాన మార్గాల పరస్పర దురవగాహన ఒక అజ్ఞానం అయితే, ఈ రెండూ తమ సమున్నత ఆధ్యాత్మిక సాధనా శిఖరాల నుంచి కర్మమార్గాన్ని చిన్నచూపు చూడటం కూడా ఏమంత తక్కువ అజ్ఞానం కాదు. భక్తిలో తీవ్రత ఉంటుంది. జ్ఞానంలోను తీవ్రత ఉంటుంది. కర్మలు కేవలం బాహ్యమైనవీ, తీవ్రతను మళ్లించేవిగా ఉంటాయి. కర్మలు ఈ విధంగా బాహ్యంగా తీవ్రతను మరల్చేవిగా ఎప్పుడుంటాయంటే సచైతన్యంగా సర్వోన్నతునితో సమైక్యం పొందాలనే ఇచ్ఛాశక్తి కొరవడినపుడు. సమైక్యత ఉన్నపుడు కర్మలు జ్ఞానశక్తిగా పరిఢవిల్లి, భక్తిని పొంగిపొరలింపచేస్తాయి. పరమాత్మని ఏకత్వస్థితిలో జ్ఞానము కుదురుకొని ఉండి, ప్రేమ,

దివ్యానందస్థితిని పొందినపుడు, క్రాంతిమాధుర్యాలకి కర్మలు సజీవశక్త్యుపకరణాల వుతాయి. ప్రేమికుని, ప్రేమింపబడేవానిని వేరుచేసేది మానవప్రేమ. ఆ ప్రేమ యొక్క ఆకాంక్ష వారియొక్క exclusive ఆనంద, ఐక్యతలలో వారిని ప్రపంచానికి, ఇతరులకి విడిగా వేరుచేసి ఉంచుతుంది. కాని వారు వైవాహిక హృదయకుహ రంలో ఒక్కరుగానే ఉంటారు. ఈ మార్గంలో ఇది తప్పనిసరి. అయినప్పటికీ విశ్వవి శాలప్రేమ జ్ఞానంలో సాఫల్యం పొందినపుడు అది, ప్రపంచాన్ని వేరుగా చూడదు. ఈ ఆనందానికి ప్రతికూలంగా ఉండదు. తాను దివ్యప్రేమైక జీవుడుగా సకల జీవు లను తన సత్వములోనే సంభావిస్తాడు. ఆ దార్శనికతలో దివ్యకర్మలు తమ ఆనందాన్ని, ఔచిత్యాన్ని, పరమార్థాన్ని పొందుతాయి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

భావానువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

(*Synthesis of Yoga* Vol. 21, pp. 523-27)

సమగ్ర భగవత్ప్రేమ — త్రివిధ మార్గము

(*"మానవరూపంలో ఉన్న దైవం, అవతారపురుషుడు దివ్యగురువుయొక్క సందేశం ఆ విధంగా సాగింది'"* అని *శ్రీఅరవిందులు* 'గీతావ్యాసములు' అను గ్రంథంలోని చివరి అధ్యాయంలో వివరించారు. అందులో నుండి కొంత భాగాన్ని ఇచట పున ర్ముద్రిస్తున్నాం. — సంపాదకుడు)

"జ్ఞానానుసంధాయకమైన మనస్సు, కర్మకి అనుబంధమైన సంకల్పం మాత్రమే సమస్తమూ గాదు. ఆనందాన్ని ప్రగాఢంగా కోరుకొనే హృదయ మొకటి కూడా నీలో వుంది. ఇచట కూడా అంటే హృదయంయొక్క శక్తి, వెలుగులో కూడా, దాని ఆనందాపేక్షలో గూడా అంతరాత్మ తృప్తికోసం దైవంతో సమమైన సచేతనానం దానుభవం పొందడానికి నీ స్వభావం మారాలి. అది రూపాంతరం చెందించబడి ఉద్ధరించబడాలి. నిర్వ్యక్తిక ఆత్మజ్ఞానం, తనకే స్వంతమైన ఆనందాన్ని కొనితె స్తుంది. నిర్వ్యక్తికతకు కూడా ఒక ఆనందం వుంది. విశుద్ధ ఆత్మయొక్క నిరపేక్షా నందమది. కాని సమగ్రజ్ఞానం మరింత మహనీయమైన త్రివిధ ఆనందాన్ని కొనితెస్తుంది. అది విశ్వాతీతుని దివ్య ఆనందానికి ద్వారాలను తెరుస్తుంది. అది విశ్వజనీన విర్వ్య

క్తికత యొక్క అపరిమిత ఆనందంలోనికి విముక్తం గావిస్తుంది. ఈ నానావిధ అభివ్యక్తి సమస్తం యొక్క ఆనందాన్ని ఆ సమగ్రజ్ఞానం ఆవిష్కరిస్తుంది. ఎందుచేతనంటే నిత్యుని ఆనందం విశ్వప్రకృతిలో గూడా వుంది. ఈ అభివ్యక్త ప్రపంచంలో దైవాంశ అయిన జీవునిలోగల పరమానందం తన మూలమైన దైవంలో, తన పరమోన్నత ఆత్మలో తన అస్తిత్వ ప్రభువులో ప్రతిష్ఠితమై వున్న మహదానందరూపంగా మారుతుంది. భగవంతుని యెడలగల ప్రేమ, ఆరాధన మొత్తం ప్రపంచం పైన, ఆ ప్రపంచంలోని రూపాలు, శక్తులు జీవుల యెడల ప్రేమగా విస్తృతమౌతుంది. సమస్తములో దైవసాక్షాత్కార మవుతుంది, దైవం ప్రతిష్ఠితమై వున్నట్లు తెలుస్తుంది. ఆ దైవాన్ని ఆరాధిస్తావు, సేవిస్తావు. ఆ దైవంతో ఐక్యత అనుభవిస్తావు. అందుచేత ఈ ప్రేమను నీలో ప్రవేశింపచేసుకో. ఈ ఆరాధనను తెలుసుకో. దీనిని కర్మజ్ఞానాలతో ఏకం చేసుకో. ఇదే పూర్ణమైన పరిపూర్ణతా శిఖరాగ్రం.

ఈ ప్రేమ (భక్తి) యోగము, ఆధ్యాత్మిక వైశాల్యతకు, ఆధ్యాత్మిక ఏకత్వానికి, ఆధ్యాత్మిక స్వేచ్ఛకు ఒక గొప్ప మహోన్నత అంతర్నిహితశక్తి నిస్తుంది. కాని అది దివ్యజ్ఞానంతో మమేకమైన ప్రేమ అయివుండాలి. సంకటసమయంలో స్వాంతన కోసం, ఓదార్పు కోసం, దాని నుండి బయటపడడం కోసం భగవంతుని కాంక్షించే భక్తి కూడా వుంది. వరాల కోసం, దైవసహాయం కోసం, రక్షణ కోసం, కోరికలను తీర్చుకొనేందుకు భగవంతుని కాంక్షించే భక్తి కూడా ఉంది. ఇంకా, అజ్ఞానంలో వుండి, వెలుగు కోసం, జ్ఞానం కోసం భగవంతుని వైపు తిరిగే భక్తి కూడా వుంది. ఇటువంటి భక్తి రూపాలకు పరిమితమై వున్నంతకాలం, భగవంతుని వైపు, అత్యున్నతమైన మహోదారమైన మలుపు తిరిగినా అతనిలో త్రిగుణాల కార్యకలాపం వుంటుంది. కాని భగవత్ప్రేమికుడు, భగవత్ జ్ఞాని కూడా అయినపుడు, తన దివ్య ప్రియునితో తానేకాత్మకుడౌతాడు. ఎందుచేతనంటే ఆతడు పరాత్పరునిచే వరింపబడినవాడు, పరమాత్మ కిష్టులైనవారిలో శ్రేష్ఠుడు. భగవంతునిలో లీనమైన ప్రేమను అభివృద్ధి చేసుకోవాలి. తన నిమ్నప్రకృతి పరిమితుల నుండి విడివడి ఉద్ధరింపబడిన ఆధ్యాత్మిక హృదయం, భగవంతుని అగణనీయ అస్తిత్వపు రహస్యాలను చాలా ఆంతరంగికంగా నీకు వ్యక్తం చేస్తుంది. భగవంతుని దివ్యశక్తి యొక్క సమస్త సంస్పర్శను, ప్రవాహాన్ని, వైభవాన్ని నీ లోనికి కొనితెస్తుంది. శాశ్వత పరమానంద

మార్మికతలను నీకు తేటతెల్లం చేస్తుంది. పరిపూర్ణ ప్రేమ పరిపూర్ణ జ్ఞానానికి కీలక సూత్రం.

"నీలోనూ, సమస్త జీవులలోనూ వున్న దైవం కోసం సమగ్ర ప్రేమ, సమగ్ర కర్మను ఆపేక్షిస్తుంది. పాపం, లేక పుణ్యానికి సంబంధించిన ఏదో ఒక కామన నను సరించో, ఉత్తమ లేక నిమ్న ప్రాణిక ప్రేరేపణతోనో, సామాన్య లేక అసమాన్యమైన మానసిక అభిలాషతోనో లేదా ప్రాణిక, మానసిక మిశ్రమమైన ఏదో ఒక ఉద్దేశ్యాని కనుగుణంగానో సాధారణ మానవుడు కర్మ చేస్తాడు. కాని నీవు చేసే కర్మ, స్వేచ్ఛ గా, నిష్కామ కర్మయై వుండాలి. నిష్కామ కర్మ ప్రతిచర్యను ప్రేరేపించదు, బంధం విధించదు. పరిపూర్ణ సమతతో, అచంచల స్థిరశాంతితో ఏ విధమైన దివ్య ఆవేశం లేకుండా చేసిన కర్మ మొదట్లో ఒక సున్నితమైన, ఆధ్యాత్మికంగా తప్పక చేయవలసిన కర్తవ్యం కర్మగా అనిపిస్తుంది. తరువాత అది నిన్ను ఉద్ధరించు దివ్య యజ్ఞమవుతుంది. దాని పతాకస్థాయిలో భగవంతునితో సక్రియాత్మక ఏకత్వంలో ప్రశాంత, ఆనంద సమ్మతిని ప్రకటించేదిగా మారుతుంది. కాని ప్రేమలో సమైక్య కత ఇంతకంటె ఎక్కువ సాధిస్తుంది. అది మొదట్లో నెలకొన్న నిర్వికార ప్రశాంతత స్థానంలో దీనిని ఒక బలీయము ప్రగాఢము అయిన ప్రహర్షంగా నిలుపుతుంది. క్షుద్ర అహంకారిక కామం యొక్క ఆవేశంగాక అనంతానంద మహసాగరమే అవు తుంది. నీ కర్మల లోనికి, నీ దివ్యప్రియుని సన్నిధి నిన్ను కదలిస్తున్నదనే భావాన్ని, ఆ సన్నిధియొక్క విశుద్ధ దివ్య ఆవేశాన్ని కొనితెస్తుంది. నీలోని,, సమస్త జీవులలోని భగవంతుని కొరకై ఆనందంతో శ్రమించాలనే తపనతో గూడిన ఆనందం నీలో సదా నిలిచి వుంటుంది. కర్మకు మకుటం, జ్ఞానానికి మకుటం, దివ్యప్రేమ.

జ్ఞానరూపమైన ఈ ప్రేమ, నీ కర్మలకి గంభీర హృదయ ఆవాసంగా అవు తుంది. ఎట్టి మినహాయింపు లేని నీ నివేదనకు, సంపూర్ణ పరిపూర్ణతకు చాలా ప్రభా వవంతమైన శక్తి అవుతుంది ఈ భగవత్ప్రేమ. పరిపూర్ణ ఆధ్యాత్మిక జీవితానికి, వ్యక్తి అస్తిత్వం దైవ అస్తిత్వంతో సమగ్రంగా యేకం గావడం తప్పని షరతు. అయినపుడు జ్ఞానం ద్వారా, ప్రేమ ద్వారా, కర్మ ద్వారా నీ సమస్త ప్రకృతిని దైవోన్ముఖుం చెయ్యి. నీ మవస్సును, నీ హృదయాన్ని, నీ సంకల్పాన్ని, నీ సమస్త చేతనను, నీవైన నీ ఇంద్రియాలను, చివరికి నీ దేహాన్ని కూడా ఎట్టి మినహా యింపులు లేకుండా, ఏ విధమైన సంకోచం లేకుండా ఆతని వైపు మరల్చి, ఆయ

నకే వప్పగించు. దివ్యచేతన యొక్క దోషరహితమైన రూపంగా ఆతనిచే, నీ చేతన శ్రేష్ఠంగా తీర్చిదిద్దబడు గాక. నీ హృదయం ఒక అలజడిలేని లేదా ప్రజ్వలిస్తున్న దైవ హృదయమగు గాక. నీ సంకల్పం, ఆతని సంకల్పం యొక్క దోషరహిత కర్మ యగు గాక. నీ ఇంద్రియాలు, దేహం కూడా దైవదేహం యొక్క ప్రహర్షపూరిత సంవేదన యగు గాక. నీదైన సమస్త సత్వంతో ఆతని నారాధించు, నీ సమస్తాన్నీ ఆతనికై యజ్ఞంగా అర్పించు. ప్రతి ఆలోచన లోనూ, అనుభూతిలోనూ, ప్రతి ప్రేరణలోనూ, ప్రతి కర్మలోనూ ఆయన స్మృతి కలిగి యుండు. ఈ సమస్త విషయాలూ, సంపూర్ణంగా ఆయనవే అయ్యేంతవరకూ దీక్ష విరమించకు. సర్వసామాన్య, బాహ్య విషయాలను గూడా ఆతడు తనవిగా స్వీకరించుకొనునంతవరకూ నీ దీక్షను విరమించకు. నీ ఆత్మ యొక్క పవిత్ర గర్భాలయంలో ప్రతిష్ఠితుడై వున్న విధంగా, సర్వసామాన్య బాహ్యవిషయాల్లో గూడా, సదా రూపాంతరీకరణం కావించే ఆతని సన్నిధి ప్రతిష్ఠించబడేంతవరకూ నీ దీక్షను విరమించకు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె.వి. రావు

(*SABCL* Vol. 13, pp. 569-71)

సమాచారపత్రం

ప్రకటనలు: 1) శ్రీఅరవిందులవారి పూర్ణయోగం యొక్క బోధనలు, ఆచరణ — గురించి ఆగస్టు 13, 14 తేదీలలో ప్రసంగాలు బీచి ఆఫీసులో నిర్వహింపబడుతవి. శ్రీఅరవిందులవారి జన్మదిన వేడుకలు, స్వాతంత్ర్య దినోత్సవ వేడుకలు, ఆగస్టు 15 న నిర్వహింపబడుతాయి. 2) 'సావిత్రి' అధ్యయన శిబిరం, బీచి ఆఫీసులోనే ఆగస్టు 16 నుంచి 22 వరకు డా. అలోక్ పాండేగారిచే నిర్వహింపబడుతుంది. దీనికి అందరు ఆహ్వానితులే.

బ్రాంచీలు, కేంద్రాల నుంచి విశేషాలు: లక్నో (ఉ.ప్ర) బ్రాంచిలో శ్రీ పి. తివారీ గారు శ్రీఅరవిందుల పూర్ణయోగం, శ్రీమాత జీవితము కార్యదీక్ష — గురించి ప్రసంగించారు. 16.3.2009 తేదీన, U.G.C వారి సౌజన్యంతో లక్నో విశ్వవిద్యాలయం విద్యాశాఖవారు దీనిని నిర్వహించారు.